

העולם הזה

השבועון המצויר
לאינפורמציה

מס. 692 / שנה 14 / כ"ג שבט תשי"א / 1.2.1951

המחיר
100
פרוטה

המבקר עתה בציונים התת-קרקעיים של מבצר עכו, בתאים הלחים וחסי-החלונות, בהם נקשרו בימי הביניים אסירים אומללים בשרשרות ברזל אל הקירות (עד מותם מהתנזרות או משחפת) יעמוד בתחלה על תפקידו של בית-הסוהר בימים עברו: לנקום נקמה גוראה בעבריו ולהטיל מורא בלב כל אדם חפשי.

במשך דורות רבים נשאר מבצר עכו סמל המשטרים החולפים בארץ וההתקדמות האסית של הבנת מושג העונש. התאים עברו מן המרתף אל הקומות העליונות, הידועות היטב לאסירי ההגנה והמחנות אבל הציונים האפלים נשארו, ונשארו הווים בחצר, ששימשו לקשרת רגליו של האסיר שהולקה (עונש על הפרת משמעת), לעי ניהולו.

עד תום תקופת המנדט, לא היה כל ספק, מהו תפקיד בית-הסוהר בעיני השלטון: לשבור את רוח האסיר, לדכא את כבוד האדם שלו, להפכו ליצור חסרי-שע, ירא ומבוהל. שיטה זו נתגלתה בכל פרט ופרט: הדלתות לא נפתחו לעולם, והאסיר היה נאלץ לחול בקומה כפופה, דרך אשנים צרים; שיטת הביקורים הכריחה את האסיר לצעוק אל אשתו מבעד שתי שבכות מרוחקות; תלבושת משפילה ציינה את האיש המנוודה מן החברה.

עם התפרצות האידיאליזם, שליותה את הקמת מדינת-ישראל, הוחלט לפסול שיטה זו, להקים בית-סוהר, שיהיה דוגמה לעולם, כשם שהמדינה צריכה להיות דוגמה לעולם. במקום הסוהרים קשיחיה-לב, רובם אסירים גלויים, בא שרות מורכב אנשים גורמליים, שלא ראו באסירים אנשים מצורעים. חבר סוהרים וסוהרות, שלא שכחו לחייך, הכניס מעט אור אל בין-החומות. בתי-הסוהר הישנים נפסלו, בתל-מונח הוקם בית-סוהר חדש, כמעט כל השיטות המשפילות, של ימים עברו נשכחו. בית-הסוהר חדל להיות מוסד הנקמה. אפשר היה להפכו מקום חינוך. אולם התהליך נעצר: העייפות הנפ שית שירדה על המדינה והשלטון בכל השטחים ודחתה את האידיאליזם וההתנזרות (השאפה להיות "ככל המצר גוה"), השלימה עם השיטות הנושנות ללא הרפור, ערעור ובידית יעילותן. אחרי המרידה הגדולה בתל-מונח חלה אפילו נסיגת-מה.

התוצאה: אמנם בית-הסוהר הנוכחי פסק להיות מכשיר נקמה באסירים, אך לא הוקם המקום לחינוך חדש של האדם, שהתנזר לחברה. בגלל הצפיפות האיומה, חוסר התעסוקה וחוסר-התקציב נוצר מצב מוזר — בית-הסוהר הפך בית-ספר לפושעים. שם משפיע הפושע המועד על העבירין המקרי, על הצעיר התועה, על האשה הנבוכה.

עורך העולם הזה יצלמו, שחקרו את התנאים בבית-הסוהר, על פי רשיון מיוחד מטעם משרד המשטרה, תארו בגליון האחרון את המצב הקיים וסיבותיו. עמה מגיש העולם הזה את מסקנותיו — הצעת שינוי מהותי בעצם שיטת-העונשין של המדינה — שנתגבשו בשיחותי הממושכות של בעל הרו"ח עם האסירים, הסוהרים והאחראים לשרות.

מכתבים

מחירה של תרבות

לארי אדלר שם... לארי פה... לארי הגיע. הידוע לכם מהו מחיר תענוג זה? התנזרות רק למנויים, האופרה — מחירי בית מרקחת (בלי בקורת). דוגן את שר מכר (אדיש) 1.000 ל"י.

מסקנה: בוק ג'ונס והכלב יורד-טין טין, 30 מערכות, 160 פרוטה — 2 הצ' גות בכרטיס אחד. תחי התרבות!

משה עצמון, ירושלים

אל ישכח הקורא עצמון את תוספת החיי נט למחיר הכרטיס: "התקנה" בשדה-הת' עופה בלוד.

צילונים זכספ

האינפרמציה שניתנה לקוראים במאמר על סיור התזמורת הפילהרמונית הישראלי (העולם הזה 690), מוטעית בהחלט. "הדינר-קונצרט" במלון ולדורף-אסטר ריה בניו-יורק, ניתן לטובת הקרן האמריקאית למוסדות ישראל, ומחירי הכרטיסים נקבעו בהתאם לכך. הקרן תומכת ב-99 מוסדות בישראל. התזמורת עצמה לא התנה, ואף לא נתכונה להנות, במובן כספי, מסיורה זה.

דעתם של יהודי אמריקה על הצלילים הממריאים בשמי הדולרים — ראה מדור מוסיקה.

האינדקס של אהרן גורייגר

הפרורטגיה של אינדקס יוקר החיים (העולם הזה 690) הראתה את האמת במערומיה, ועלולה לפקות את עיני הצבור, שסונורו ע"י נאום ידוע בכנסת על הקיפאת השכר — וזה בזמן שהמחירים עולים, וגם הרווחים של אלה שהונאם מייצג גם אינם מצטמצמים.

חיים פניני, ת"א

ברשימת הוצאות משפחת גולדגר שכחתי כמה וכמה הוצאות די חיוניות. משפחה זו, המונה חמש נפשות, אינה מרציאה אף פרוטה לסבון טואלט, משחת שיניים, מברשות שיניים, סכיני גילוח, סבון גילוח, מטרקות וכיוצא בזה. גולת, את בגדי החורף לקויי חמי, מנהלת את משק הבית בלי מטאטא, מבשלת בלי חש מל ובל נפט. האם עלי להגיע למסקנה, כי כדי להתקיים, אין לפקיד הממשלה אפשרות אחרת, אלא לקחת שוחד או לגנוב.

התוצאה: אמנם בית-הסוהר הנוכחי פסק להיות מכשיר נקמה באסירים, אך לא הוקם המקום לחינוך חדש של האדם, שהתנזר לחברה. בגלל הצפיפות האיומה, חוסר התעסוקה וחוסר-התקציב נוצר מצב מוזר — בית-הסוהר הפך בית-ספר לפושעים. שם משפיע הפושע המועד על העבירין המקרי, על הצעיר התועה, על האשה הנבוכה.

הרמב"ם לא התפטר

בגליון 689 גילה "העולם הזה" לקוראיו, כי רבי משה בן-מימון חי בתוכנו, ואפילו יושב בממשלה (ומתפטר כל יום שני וחמישי).

חושבני, כי מוטב לתקן שגיאה מצער רת זו (שנפלה בעמוד 3 טור 4) היות ורב עדיין המרחק בין הרמב"ם ז"ל ורבינו י. ל. מיימון, יבול לחיים.

משה קשטן, תל אביב

דת וגדנ"ע

הנני חברת גדנ"ע וגילי 17. נתבקשתי להדריך שם. ובבוא צו הגיוס שלי, אצטרך להצהיר, כי אני דתייה. אינני יודעת אם רצוי שאדריך עכשיו בגדנ"ע, כי יתכן וזה יעמוד לי למכשול בזמן ההצהרה. **רחל שלם**, ירושלים

לפי דברי משרד הבטחון, נמצאים במסגרת הגדנ"ע הרבה נערים ונערות דתיים (כל תלמידי בתי-הספר הדתיים, למשל) ואין אנו רואים, כיצד עלול השרות בגדנ"ע למנוע בנות דתיות להצטרף על-דבר יותן, לכשיהיה עליה להתגייס לשרות בצבא.

סילבאנה חוזרת

כנציגו של המין החזק, נפגעת עד עמקי נפשי ממכתבה של אסתר לוינסקי (העולם הזה 689). אם סבורה אסתר, שי רגליה יפות מרגלי סילבאנה, תראה נא אומץ לב ותפרסם את תמונתה. **קרשה**, קבוץ תל-קציר

איננו חושבים שרגלי קוראת העולם הזה חשובות לגבי יופי, על משחק של סילבאנה.

במה אשמה סילבאנה אם הבמאי הטיל עליה תפקיד פרוצה? היא, על כל פנים, מלאה את תפקידה באמונה, ולכן, מה הרעש? אם יש בחורות מקמות, יש להן ברירה להתאבד מרוב צער, על אשר אין הן יפות כסילבאנה.

דליה דיטאי, עיינות

קוף שישמו פיפי

בהעולם הזה (690) פרסמתם כתבה שובה לי, ל. מכפר אונג, שהקוף המופיע בשער הגליון 687 הוא ממין זכר. אבקשכם לפרסם עליו פרטים נוספים: מה גילו? איפוא הוא גר? ו... האם יש לו חברה? מכיון שאני מבכרת את הקוף הזה על פני כל הקופים, ממין זכר, המהלכים על שתיים.

ניסה כרדור, ראשון לציון

מערכת העולם הזה מודה בבושה, כי הקוף הוא קופה. היא הובאה ארצה בגיל צעיר מאד, במסגרת עלית הנוער של גן החיות, והינה כיום בת 6. מוצאה מגוס המקסים ושמה בישראל פיפי.

תלמידים מורדים בהוריהם

כדי לשמש דוגמה טובה ליהודי האמריקאי, חייב היהודי הישראלי להיות גאה ביהדותו, להוקירה ולהאבה. אם נחתר על לימודי היהדות בבתי הספר התיכוניים, נחרק מבריתנו ותפקידנו זה. אנו חייבים להשאיר קרובים להחי העבר של היהדות ולא לנטוש אותה, כפי שמציעה התלמידה הצעירה (העולם הזה 687).

ניסן רנר, טרוי, ניו-יורק

האם קיים תנוע הישראלי רק כדי לשמש דוגמה לתורמית-תרומות שאינם מסוגלים לנטוש את מולדתם האמריקאית?

"לאסיאתים בלבד"

האננם חוה באודן (העולם הזה 690) רואה מעשי אונס כתכונה מיוחדת לעמי אסיה? על כל פנים, אין שום דבר במכירת המצדק את העלבון הגלוי, שהעולם הזה מציג.

הזה החליע נגדו (הלאסיאתים בלבד) "לאירופאים בלבד", או נצול הפרימיטיביות והבורות של איוה עם שהוא בארצו, על ידי זרים.

יצחק בנין, תל אביב

הסטטיסטיקה מוכיחה, שאין מעשי-אוי נט תופעה המיוחדת ליבשת המסכנה ישלנו.

אורגניזציות

מאחר שכל השבועונים הולכים בעקבותיהם ועובדים עתה לפי שיטת העולם הזה (שימוש בצבע שני באמצע הגליון, קבלת מדוריהם בשמות אחרים, וכו') שמה

תשנו את המתכונת שלכם ותהיו שוב אורגניזציות?

אליעזר רבדסקין, תל אביב

העולם הזה שמח שאין הוא היחיד הנהנה מפירות נטיונותיו המתמידים, וכי עזר לשפר את הרמה הכללית של העתונות השבועית.

משק הנשיות

ברכה אינה הבחורה היחידה בארץ הירמיה משקלות. אני, ילידת 1929, מרימה משקלות העולה על משקל גופי (60 ק"ג). הירמיה משקלות רק בדרך מקרה: אני רוצה להקריב את חן נשיותי למקצועות גברים, למרות שהגברים טוענים, שהאשה מוסיפה למקצוע הגברי משהו נשי מיוחד, המעלה את חנה הטבעי.

מלכה א., תל אביב

יתכן וזוהי שיטה מדעית מדויקת, כדי לשקול את משקל הנשיות? ..

חינוך מיני

העתונות המתקדמת בעולם כיום, וביחוד השבועונים והירחונים, מקדישים מקום רב למאמרים בשאלות המין והחינוך המיני. בארץ, מסיבות רבות, אין מעינים כמעט, להעלות בעיה זו על הפרק בצורה ממשית יותר, גם לא על דפי העתונות הרצינית. מכאן, שכל מה שקורא הנוער על נישאים אלה נמצא בחבורות וברומים גים זולים.

חושבני, שמתאים לעתון צעיר כהעו לט הזה להקדיש מעט מקום לבעיה זו, אשר אם תוסבר כהלכה וברצינות, תביא בודאי תועלת לא מעטה.

גד אלקלם, ירושלים

זהו נושא השייך לתכנית מדע מיוחד, במידה שהנושא נוגע למדורים "מדע", "אחינוך" לא יהסס העולם הזה לס' פל בו.

פרטים לפותרי תשבץ מס' 52

(1) ישראל אבידב, שכ' גבעתיים, ילד יליד לגו. (2) שושנה רבינוביץ, נחלת בנימין 82, ת"א, "כי פנה יום" (3) אליהו דב (בן 13), רח' ירושלים 18, חיפה, "סילול הנערות המתות".

השער

הקהל מתלהב ומוחה כף, אנדרה זין מחוזה קידה, פעם, פעמים ומחייכת בפה מלא אל הקהל העצום הממלא את הזירה. ערומה-למחצה נעלמת אנדרה מעבר למסך, שם היא נעצרת ונושמת בכבדות. אנדרה זין משרכת את דרכה לחדר הקטן מתחת לזירה ונופלת על מיטתה, כמעט מתעלפת.

לפני קהל הצופים מופיע הכוכב הבא בתכנית. אנדרה זין נשארת על מיטתה ונרדמת. הצרפתיה בת ה-29 מבצעת את אחד התרגילים הקשים ביותר, בגובה רב. היא מבצעת מעשי אמנות על דגנדה באוויר, בלי כל רשת בטחון, כאילו עשתה זאת על פני הקרקע. כאשר התאמצה לקרוא תכניתה, לפני שהופיעה בפני קהל, סרבה להתקין רשת בטחון. "בשבילי אין קיימת רשת" — אומרת זין אנדרה.

"בשבילי אין ביטוח" — אומרים סוכני הביטוח. היא אומרת, כי ישנה חברה אחת באמריקה, שהיתה מוכנה לבטחה, אבל דמי-הביטוח היו כל כך גבוהים, עד שהדבר לא היה כדאי. היא החלה להופיע לפני שנים ועברה כבר ברוב ארצות העולם. ההופעה שלה ידועה בעולם כולו. את יומה היא מבלה באימונים. רק לפעמים היא יוצאת העירה. תעסוקתה העיקרית בשעות הפנאי: צילום-תחבובות ואיסוף תמונות מן הארצות, שהיא מבקרת בהן.

שמעת במיטה, להבות בים

רבבות אורחי המדינה, ששכבו במיטותיהם, מדדו את חומם העולה, השתעו לו וקינחו חוטמם במשפחות רטובות. הרי זה זמן אחד ממגפות השפעת החזקות ביותר, שעברו בשנים האחרונות על המדינה. החולים יכלו להאזין בשקט לרדיו, שסיפר על הצלחותיה של ישראל במשחקי ההצעות של לייקסאכס, אשר רק הרדיו הישראלי נתן להן פרסומת. השבועונים האמריקאים החשובים לא הזכירו; על הרפתקאותיו המשתתפות של ראש הממשלה בכסאו של אליהו הנביא, ולידיעות עצובות יותר: האש שפרצה באניה "מארי דינגונוף", בלב ים, והתנגשות "קדמה" בשרירי "פטרירה" המוסיפות חוליה נוספת בשרשרת המסתורית של אסונות ימים ישראליים.

סליחו של ראש הממשלה ולהבות האש נייה הסיחו את הדעת מנאומי רבי-המשמעות של שר החוץ בכנסת (ראה להלן), בו ביטא במלים קודרות את אמונתו של מלחמת-העולם השלישית תפרוץ, שאין בי ידו לעשות מאומה כדי לרכוש ידידים במרחב הערבי לפני שהמדינה תנותק מן העולם במלחמה זו.

בדממה הדקה רחפו באולם הכנסת רק שתי אפשרויות: להציל את המדינה מי חרפת רעב כיום; אפשרות שניה, לקבל דולארים ("טמאים ואימפריאליסטיים"), שחירם הפוליטי והצבאי גרמו צ"י ביקור נימוסין ביש-המזל של הגנרל הבריטי רוברטסון, ראה עתונות) או אפשרות חדשה, שגשמה בצורה זו בפעם הראשונה — הפסקת העליה.

המעמד השני

קרוב לבית החולים

שתי משפחות בנות עשר נפשות, משפחת שלום אולריך (אב אם ושלושה ילדים) ומשפחת שבתאי קרסני (5 נפשות, כולל תינוקות) עמדו השבוע וחיו לרגע, בו יתפכו לקרבנות התמוטטות. משברי הים הציפו את ביתם הרעוע. הם באים והולכים אצל המוסדות המוסמכים, אבל התשובה היא: עוד אין מקום אחר עבורם... כשנטיים מן הדרך הראשית, ליד בית החולים הממשלתי הנקי ביפו, ומתרחקים לעבר חוף הים, מתגלה מחנה, שאינו הולם את הנוף המרהיב של חוף הים: עשרות בתים קטנים ורעועים, הדומים יותר להריסות מאשר משכן אדם. בין הריסות הבתים ותעלות שופכין פתוחות, המובילות לים, בין עכברושים ופגרי נבי לות, מתגוללים ומשחקים עשרות ילדים קטנים בני כל הגילים.

בימים האחרונים, החלו גלי הים העזים להתנפץ לעבר תלי חרבות אלה. הן משפחות, שעזבו את בתיהם בחצות לילה, מפחד הגלים. אחרים נשארו להריק את המים וניסו להציל את מה שאפשר היה להציל. משפחות אולריך ושבתאי קרסני אינן היחידות המחזרות על פתחי האפריסורפוס, העיריה והמשטרה. אחרי אסון המפלות בשטח הגדול, החלו שוכני ה"שטח הקטן" לנסות להשיג לעצמם שיכון יותר בטוח.

בשעתו התריע העולם הזה (680) על האסונות האיומים, העלולים להתחולל ב"שטח הגדול", ואמנם החלו לפנות את השטח. הסכנה הנשקפת ליושבי השטח הקטן, היא גדולה פי כמה, מלבד סכנת הטיטטות עקב הגשמים החזקים, קיימת הסכנה של נחשולי הים, שאינו יודע רחם. טוב שאנו גרים כל כך קרוב לבית חולים, אומרת אחת מבנות משפחת קרסני, "הנחשולים של הים מסוכנים".

המעמד השלישי

איהו יהודי

כשאברהם בן אברהם אבינו, ערבי בן דת משה, הנשוי לאשה עבריה, עבר את הגבול מן הממלכה הירודנית לישראל בלית בתו בת ה-10, לא חלם, שהוא מתהוו תחרון לבעית היחסים בין ישראל ועמי ערב.

תגלית זאת גילה ד"ר טון וייל, 80% מחברי המערכת הצטרפו לרבות אורחי המדינה, הטקנים אפס ומודדים חומם.

מוותיקי הרחיוניסטים ומפקד סוללת תותח-שדה בימי מלחמת העצמאות.

כותב ד"ר פון-וייל ב"חרות": טעו השלטונות הישראליים, שעצרו את הערבי היהודי ומגלים כנגדו חקירה. אם מאפי שר החוק את כניסתו האוטומטית של יהודי בשם רבינוביץ או זילברשטיין, מדוע לא יאפשר את כניסתו האוטומטית של יהודי בשם עבדאללה או אחמד-עלי? בקצור — האם "יהודים", כנושאי המדינה, הם גזע או דת?

ד"ר פון-וייל אימר בפרוש: יהודים הם כל המאמינים בדת משה. וכל זה

אברהם אבינו: לאחד את כל המדינות תחת שלטון יהודי, להפוך את הערבים למאמינים בדת משה. רק חור אחד נשאר בהצעת הד"ר פון-וייל: הערבים יתחכמו, יקבלו כולם את דת משה, יהיו אורחי המדינה היהודית-הסורית ויסלקו, כרוב, את היהודים המקוריים...

המאשלה

פוילה אל 200,000

במשך ארבעה שבועות פרחו ההתערבות בבית-לחיה. ערב ערב התכנסו תורשי הרובע העיראקי באהלים, ניהלו ויכוחים

יצחק אברהם, צ'ק 100 ד"א, אשתו, בנו (43 יום) שנבעת שחורה וסליח

כוחים סוערים, הגיעו כמעט לידי מכות. הניחושים: 85% "יבוא", 15% "לא יבוא". שקט ובוסת ישב מחולל הסערה: אברהם יצחק, סוחר עיראקי בן 42, שנאסר בבאגדאד בגלל נטיותיו הציוניות, נדר בכלא, כי אם יבוא לארץ ויליד בן, יהיה דוד בן גוריון סנדקו! כשנולד הילד בבית-לחיה, נשלחה ההזמנה.

במשך 42 יום היתה נטושה מלחמת העצבים, עד שירדה מהלומה ניצחת על

"השטח הקטן", יפו גלי הים וכבדושים

כל אומרי "לא יבוא": ביום ה-43 הופיע ב.ג. חבוש מגבעת שחורה ועטוף סלית, חיין לעיראקים המתמוגגים (כל משפחה: 8 קולות), אחרי שמסר את ההמחאה על 100 לירות, קיבל זר פרחים מבני לודג ובאגדאד, ישב על כסא אליהו הנביא ונאל את הילד על ברכיו.

הקרוכים למקום שמו לב, שבשעת הניחות הפנה ראש הממשלה את ראשו ברוב צניעות הצדה. העיר קומוניסט ציני מבין העולים האירופיים: הוא פויל לעבר 200,000 קולות העולים החדשים בבחירות הבאות.

בינתיים נזכר גם המוהל הצ'כי, יהודי שש בינהורן, כי זאת ברית המלה ה-500

רואה שלושה פתרונות. ראשית: הערבים והיהודים יהיו כולם סוציאליסטים ויתאחדו, ואז: יהודים פקחים כמו מיקוניס ישתלטו על כל העניין. ד"ר פון-וייל אינו אוהב את מיקוניס, לכן הוא פוסל את ההצעה.

הצעה שניה: הערבים הם עם שמי המאמין באיסלאם, היהודים הם עם שמי המאמין בדת משה. יש לפסול את שתי הדחות, ליצור עם שמי גדול אחד. גם הצעה זו אינה מתקבלת על דעתו של פון-וייל: הפקידים הערביים טובים מן הפקידים היהודים, והרוב הערבי לשעבר, ישלם על המעוט היהודי לשעבר. נשאר רק הפתרון של אברהם בן

שלו, במחנה. מכיון שאיש לא יכול היה לבדוק את החשבון, זכה גם הוא לשפע ברכות.

הכנסת

הדולארים של הרצלגראד

בין אורחי הבית, המלא עד יציציו, בלטו האלוף-הדיפלומט משה דיין, שתום עין, המקשיב בהקפדה ו"יוצצו" של שר-החוץ, ראובן שילוח, מצולק הפנים — הנחשב, בעיני יודעי-דבר, המנהל האמתי של מדיניות-החוץ הישראלית. קם לפניו משה שרת ומסר, במשך שעה ורבע, דו"ח על פעולות משלחת ישראל בעצרת החמישית של האו"ם.

להיות ילדים טובים. מי שסבור כי תפקידה של מדיניות-חוץ לאמר למדינות הענק להיות ילדים טובים, להשמיע דברי תורה, שיוכרו צ"י העתונים הגדולים בעולם יכול היה לראות בדברי שר החוץ רשימה של נצחונות: "שני חוסי השני שעברו בכל גלגולי עמדתנו — שלילת התוקפנות ומאמץ ליישוב הסכסוך בשלום..."

אולם מי שסבור, כי תפקיד מדיניות החוץ לשבור את חומת האחרות הערבית נגד ישראל, לרכוש ידידים במרחב ולהינתן יסודות לשלום — לא מצא נחמה רבה בדברי שר-החוץ. הצלחות המשלחת בשטח זה, הקרוב למדינה יותר מאשר הרי השל של קוריאה: אפס.

"סירובן העיוור והעקשני (של מדינות ערב) להודות בקיומנו, מבחינה מדינית, ולהשלים עמנו, עומד בעינו", בישר שר-החוץ בשלוות-נפש. לעומת זאת נצחון: "מזימתן האמיתית של המשלחות הערביות... להיפטר מהמכשלה (הפליטים)... ולפוצץ את ישראל מבפנים" — נכשלה.

לא הזכיר שר-החוץ את העובדה, שמדינות ערב אינן מעונינות כלל להיפטר מפליטי פלסטין, מכיון שכספי-הסיוע של אר"ם מכניסים הן יקר לקופת המדינות הערביות.

הצד המישש ביוצר בדברי שר-החוץ היה עצם המושג "ארצות ערב", שתי מלים בהן כלל בקלות את 27 מיליון התושבים של המרחב, עם כל ניגודיהם המדיניים, הלומיים, העדתיים, המעמדיים והתרבותיים, כאילו היתה זאת חטיבה אחת, מאוחדת בהכרח. למרות הרמז הסתמי: "יתכן ויש בתיכם שוחרי שלום", לא הציע כל הצעה קונקרטית, כיצד לפנות אל האופוזיציות והמחמרות הערביות, מה להציע להן, כיצד לגייס ידידים, כיצד למנוע בעד התפשטות הרעיון של הקמת מדינה ערבית אחידה, שתהיה אויבת-נצח לי מדינת ישראל (ראה במרחב).

הרי קוריאנה, מדבר רפיה. גם 12 ח"כים, שקמו להביע את דעתם, היו מעונינים בהרי קוריאנה, מרחק 8000 ק"מ, יותר מאשר בנעשה מעבר לגבול, מרחק 80 ק"מ, מלבד שמואל כ"ץ, איש חרות הממושקף, שתבע "איחוי קרעי המולדת", התנגד לתשלום פיצויים לפליטים הערביים — ודרש להתאחד עם שיחרי השלום היעריים (שיסכימו למסור לו את עבר הירדן).

הרעים יעקב ריפטיין, איש מפ"ם: המדיניות (בענין קוריאנה) מגבירה את בדידותנו בקרב עמי אסיה. הוסיף מיקוניס: הצפון קוריאנים המותקפים היו זכאים לזכות את קוריהם ה-38, כשם שבן-גוריון פלש למצרים (רפיה, אל-עריש) או למסור לפי פקודת השגרירים האמריקאים, ברגע שהיה באפשרותו לשנות לגמרי את מהלך המלחמה ועתיד מדינת ישראל.

הפצצה האמיתית הוטלה ע"י פרץ ברנשטיין, המוח השקט של הציונים הכלליים: "אינני יודע אם עליה ברגע זה מחזקת את עמדתנו או מחלישה אותה". היתה זו התביעה הגלויה-כמעט, הראשונה בהכנסת, להפסיק את העליה, המצטמקת לה, בתשאי וללא פרסומת, בזמן האחרון. בתום הסיבוב הראשון של הויכוח היה ברור: ישראל נמצאת, לפחות למעשה, במחנה המערבי, וכל עוד תשאר מנותקת מן המרחב, תשאר במחנה זה — פן חמות ברע. כדברי ארן, מוכיז מפא"י: אם היה מותר לברית המועצות לקבל מארצות הברית 11 מיליארד דולארים טמאים ואימפריאליסטיים, כדי להגן על סטאלינג ראה, מדוע אסור לישראל לקבל 135 (המשך במדינה עמ' 10)

הליגה

צעקה היסטורית

לד שער ארמון זעפראן ושל הליגה בקהיר, הצטופפו שוב עובדי אורח וסקרנים, לחזות במכוניות הפאר, שנכנסו ויצאו במשך כל שעות היום. כבר שבועיים נמצא הארמון במצב התערורית לפעילות קדחתנית. בחוגים הגבוהים של החברה בקהיר התחלשו הגברות במסיבות קוקטייל — הסיון התחיל, מושב מליאת הליגה מתחדש. במשך כמה ימים התנהלה הכל כמו מחר זה שחזרו עליו היטב. שוב ויכוחים סביב בעיית פלסטין: מצרים האשימה את הירדן על סיונות בהתקרבות לישראל. והירדן

אלכסנדר דותן, מדינאי חמש בחורות בשבי

דן השיבה בהאשמה נגד כל חברות הליגה. המרשית הגירה יהודית לישראל, ועיני כן מונעות את החזרת הפליטים הערביים. הדברים שנאמרו בכונה רצינית היו מעטים. היתה זו פגישת רעים, שהייתה להודמנות לנסוע אל בירת העולם הערבי.

הכוכב השחור הועלתה בעית לוב. הנטיה הכללית היתה לתמוך באסיה המערבית, שהוקמה כבנויה, בפיקוח או"ם. בניגוד לדרישותיו של מוכר הליגה, עזאם באשא, הוראה באיורים אלסוסי, ראש ממשלת כובת השלטון הבריטי.

היתה זאת אחת האמפתיות שנתגלו במושב הליגה — נדמה כאילו כוכבו של עזאם החל שוקע. במקומו הבריק מוחמד סלה אלדין, שר החוץ המצרי, שהשתדל לשוות ליכוד חיצוני לליגה, כתמיכה בעמדת מצרים בשיתוף עם אנגליה, על פניו אזור סואץ.

עד אשר קם ד"ר נאום אל-קודסי, ראש ממשלת סוריה, רחב גרם, שחום עור, מרכיב משקפיקרן, חייכו, והטיל את הפצצה הראשונה, מאז הישיבות הסוערות על סיפוח פלסטין המזרחית לממלכת הירדן. **"הציונים יתפשטו!"** המוני ערבים יכולים להיות באשליה על תוצאות המלחמה (ראה להלן) אולם המיעוט בעל ההשפעה המכרעת, בעיני המרחב — הדיפלומטים, הפקידות הגבוהה וחוגי השלטון, יודעים בדיוק את מצבם. בהיבנים, שהערבים ספגו מפלה צבאית ושמעבה שכלכלי של מדינת ישראל דחוק, הם מאמינים שהיהודים יצאו להתקפה, כדי להתפשט מעבר לגבולות ישראל הנוכחיים. חוגים אלה מנסים להסיק לקח מבשלור נות העבר, כדי למנוע חזרה על המפלה הצבאית בסיבוב השני. מקור החולשה הערבית בעיניהם: חלוקת המרחב למדינות קטנות, שאף אחת מהן אינה יכולה להתמודד לבדה עם הכוח הציוני, אך שכולן יחד יכלו, לדעתם למחות את ישראל — לוא היו באוחדות תחת הנהגה אחת.

הצעת הפצצה של אל-קודסי: איחוד מדינות הליגה למדינה ריבונית אחת, בת אזורות אחת, ממשלה אחת, צבא אחד. **הצדדים נבדעו.** דממה השתררה באולם. הנציגים הביטו איש בחברו והתינועו במבוכה על כסאותיהם המרופדים. צעקה היסטורית כמעט, פלחה את האוויר המתוח: **"הי נאום אל-קודסי, סלאח אלדין של ימינו!"**

חליפה כחולה, פסים לבנים. היה זה עתונאי רוה, ממשוקף, לבוש חליפה כחולה, עם פסים לבנים, לפני כן תרם שם יפו, האולם המה מקולות נרגשים עמומים. העתונאי המשיך: **"הצלבים החזיקו מעמד בארצנו במשך שני דורות. אך כשהתאחדו הערבים, נבלעו הצלבנים האירופיים כטיפה בים."**

היתה זאת ההצעה הראשונה, שלא שאף לאיחוד חלקי בין ארצות הליגה; נסי

יון ראשון להחזיר בקרב העמים את הערכת הכוח האדיר, שיתחלה עם איחוד מושלם.

אך הנציגים הנכבדים לא השיבו. ביני כולם נראתה אהדה גלויה להצעתו הנוצזת של הדר אל-קודסי, אך בשעת ההצבעה, **"לא זכתה הצעת נציג סוריה לרוב."**

הסיבה: כל הנציגים בליגה מייצגים כיתות, שכל שלטונם תלוי בקיומן של המדינות הקטנות הקיימות.

בכל זאת עבר רטט בעולם. הכל הבין נוסהניכים לא יוכלו לעצור את התהליך לאורך ימים, וכי אל-קודסי הביא לליגה את כל העתיד. **"הזמן עוד לא בשל..."** ניחמו את עצמם הדיפלומטים חבושי כפי יות, תרבושים ופייסאליות.

המלחמה

הסיבוב הראשון

(ראה עמודים 8-9)

"הערבים ילחמו בפלסטין עד החיל המצרי האחרון!" היתה קריאת הלעג והאכזבה, שהחלה נשמעת ברחובות מצרים, נדפסת בדפי עתונות, בזמן שצבא ישראל התקדם לקראת סיום המלחמה. היתה זו קריאת לעג כלפי מדינות ערב, שעמדו מן הצד ולא רצו להסתכן בקרב למען בן-בריתם.

בספרו מלחמת הערבים בישראל (הוצאת נ. טברסקי) מתאר אלכסנדר דותן, איש משרד החוץ הישראלי, לשעבר איש המחלקה הפוליטית של הסוכנות היהודית, את האווירה בארצות ערב בימי מלחמת פלסטין.

לא כדאי! פרק אחר בהיסטוריה זו היא הקיקסורה, שהופיעה בעתון מצרי, המראה לבנוני שמנמן נזמד ליד פתח ביתו. על פניו הולפת מכונת עמוסה ושק. הכוונה היתה צבא הירמוק. הלבנון ציידה ומימנה צבא זה ושלחתו אל חזית פלסטין, תחת פיקוד פאוזי אל-קאוקי. אכן, סוחרים בירות הלי פקחים, הם לא שכחו את דמם, אם אין ברירה, ישפכו ממון, אבל דם? לא כדאי!

לא תמיד היתה העתונות הערבית עוסקת בפירוד ובסיבוכים בין חברות הליגה. המצרים, למשל, הביאו תמונות ומאמרים בלי סוף על הצלחת המתנדבים בירושלים ובגליל. הופיעה תמונה של מנהיג ערבי מרוקן, היורה באקדח בכיוון מזרח — אל חזית פלסטין. היתה זאת הצטרפות (סמלית) של חלק גדול של העולם הערבי לצד אחיהם בחזית.

הנצחונות נמשכו. וכאשר פלשו הצבאות הסוריים, החלו מופיעים צלמים של נקודות יהודיות שנכבשו. בית המפס קדה בניצנים צולם בעשרות מצבים. חמש הבחורות שנשבו שם, הפכו נושא היום בבירות ערב ובשיתות החזית.

סיפורי הנצחון הלכו והתפרסמו גם כאשר פסקו הנצחונות. פלוגיה הפכה סמל גבורה בעיני המצרים. לא הוסבר כי צד או מדוע, או מתי כותרו כחות מצרים בכיס פלוגיה. הכיתור פורסם בהישג גדול של מצביא מזהיר.

וכשחזרה הבריגדה המכותרת למצרים, אחרי הסכם שביתת הנשק, נערכה להם קבלת פנים אדירה. היא ערכה מסדרונות ענק ברחובות קהיר, כשכל חייל ענוו סמל מיוחד המעיד כי הינו גיבור פלוגיה. הומטרו עליהם מתנות, ובכל מקום הוצעו להם כיבודים. בתי השעשועים נפתחו לרוחה בפניהם.

מזלחמה עקרה. ופתאום, דובר על סיבוב שני. לא היה כל כך ברור, לקהל הרחב, מה הסיבה שבגללה לא הצליח מהסיבוב הראשון. אבל חיש מהר, השתרש רעיון הסיבוב השני. כי בעיני הערבים, היתה משום מה המלחמה בפלסטין מלחמה עקרה. שהרי לא יתכן, אם ידון האדם ברחוב לפי העתונות, כי הצבאות האדירים נחלו מפלה.

הדיבורים על הסיבוב השני באים למי רוח שמן על פצעי הגאווה המצרית. לקמצא הערבים לשלשונות, אך קשה לקבל את ההסברים. פעם אשמים בכשולן הבריטים, פעם הסוכנים היהודים, שמכרו נשק לקולקל המצרים ופעם מקריבים מצעים, מבין המצרים העשירים, שנהנו מן המלחמה ומצו את דם הפלה — את אלה המשרתים את הכוחות הוריים, המעוניינים בפרוד במרתב.

ארצות הברית

הויכוח הגדול

הויכוח בסיני התחיל עם הכרזת הובר וטאפט, לפני קרוב לחודש, ועודנו נמשך במלוא המרץ. נמצא לו גם שם: הויכוח הגדול.

"כל זה התחיל מפני שרצינו לנהל את העולם; בכל מקום הוצאנו כספים במכביר. ומה אנו מקבלים תמורת זה? הרוגים." **"הגיע זמן להכריז מלחמה גלויה על רוסיה הסובייטית, לנטוש את אסיה ואירופה מיד..."**

השבוע הצטרף עוד שם לנואמים: פול דוגלס, לשעבר חייל, פרופסור, פציפיסט, ועתה אחד מראשי הדמוקרטים בסינא האמריקאי.

"שלוש נבלעה צ'כיה, אתמול סין והיום קוריאה. מה יהיה מחר?"

איך נטפח חיבת הקומוניזם. לפי דעתי, עלולים הקומוניסטים להשתלט על אסיה ואירופה במהרה, אם ארצות הברית תבצע את תוכנית הובר, הדורש להפוך את אמריקה לגיברלטר אחד גדול, או את תוכנית טאפט, המוכן לעזור לכל ארץ אירופית נתקפת, רק עזרה בים ובאוויר. לפי אותה תוכנית, יהרסו מפצצים אמריקאים את תעשיית אירופה המערבית במקרה שתתפול בידי הרוסים.

"האירופאים לא שמחו לשמע הצעתו של טאפט, להושיט להם קודם עזרה אווירית ואחרי שזו תכשל, לחתוך מעל פני תבל את תעשיותיהם ועריהם. אין צורה יותר טובה לפתח שואה אל האמריקאים באירופה, ואהדה לרוסים," — הכריז.

ישר ללב. ואשר לדרישת האנגלים, שהגנת המערב תתרכז רק באירופה, אין זו, לפי דעתי, אלא בדלנות. אמריקה חייבת להגן על כל חלק תבל, פורמזה חשובה לא פחות מאנגליה.

אמריקה חייבת להגדיל מיד את צבאה עד ששה מיליון חיילים (המטרה לעת עתה היא 3,200,000), לשלוח עזרה להודו-סין, לחתום על בריתות (כולם כשרים: סין, צ'אנג ק'אצ'י, פרנקו) ולהודיע לרוסיה, כי אמריקה תשיב בהתקפה ישירה על ברית המועצות לכל התקפה, שתבוא מצד כל מדינה קומוניסטית: **"שידעו! הפעם נכונן ישר ללב."**

צרכי

מה מסתיר המסך?

האיכרים הספרדים בחזית ז'רמה, בי 1937, היו לוחמים טובים ואמיצים, אך לא

ולנטין קמפוני, גנרל

שתי פצצות על טנק

רבים ראו מכונת בחייהם. בראותם טנק נסי בבהלה. עד אשר פעם, בהתקרב טנק, פקד עליהם קמפוני, קומוניסט, להסתתר ולשים לב. הוא התקרב לטנק בהסתר, וכאשר חשבו אנשיו, כי הוא עומד למות בכל רגע, זרק שתי פצצות על הטנק. מאז, הפכו איכרים אלה צייד-טנקים מפורסמים ומפקדם גנרל ספרדי קומוניסטי מפורסם.

לפני חודש עמד קמפוני בפני בית דין בפרס והצהיר: **"אני מוכן לנטוע לרוסיה עם ועדת חקירה בינלאומית, ולהריות את קברי המיליונים, שמתו במחנות**

הסגר. אני מוכן להראות את המחנה בו ישבתי, ומחנות רבים אחרים; ואו ודאי תבוא הועדה למסקנה, שהדבר הנקרא קורמוניזם אינו, למעשה, אלא פשיזם פשוט תחת דגל אדום."

"אני אשם בהוצאת דיבה..." יחד עם קמפוני, הופיעו במשפט אנשים מארצות רבות — רוסים, גרמנים, פולנים, יהודים, ספרדים, סלאבים. ביניהם גם יוליוס מרגולין, שנשע מתל-אביב לצרפת, כדי לספר על שש השנים, שבילה במחנות רוסיה (השבוע חזר מרגולין לתל-אביב, ועמו שתי מזוודות מאכלים צרפתיים וגם קאביאר קומוניסטי).

כולם היו עדים במשפט דויר רוסה, הסופר הצרפתי, נגד שבועון צרפתי, שאשם שים את רוסה בסילוף האמת, בהציעו לפני שנה להקים ועדה בינלאומית, כדי לחקור את המצב במחנות ההסגר בעולם.

בתום המשפט, מצא בית הדין את השבועון הקומוניסטי אשם בהוצאת דיבה. עליו לשלם פיצויים סמליים לרוסיה — ולפרסם את פסק הדין המלא בעמודיו הוא.

אנגליה

חברי היקר

לפי הוראות הממשלה, כובו אורות הלונות הראוה והמודעות בכל ערי אנגליה: 3,654 רכבות וחשמליות הושבתו ושר הלק, נואל-בייקר, ביקש ממאויניו, בשידור מיוחד: אל תריתחו מים יותר מאשר דרוש לכם, כסו את הסירים בעת הבישול.

האנגלים הודדו להענות, בהזכרם בחורף 1947. אכן, בריטניה מתקרבת לאותו מצב, ומאותן הסיבות — מחסור בפחם.

תיצרת הפחם בבריטניה היא בשיאה, מאז תום המלחמה, אך הדרישה עולה על התוצרת. פועלי המכרות עובדים, במספר גדול, את עבודתם הקשה והמסוכנת ועובדים לענפים תעשייתיים אחרים, המתפתחים בקצב מוגבר עקב תוכנית ההודיות. במי שנת 1950 בלבד, עובו 20,000 כורים את עבודתם. ואלה שנשארו, סירבו לעבוד בקביעות אפילו חמשה ימים בשבוע, בטענה שאין מה לקנות בכסף.

כדי לחסל את המשבר בבורשו, הוזמן אטלי את 27 חברי הועד הפועל של איגוד הכורים לישיבה דחופה במשרדו: שם פנה אליהם שר המושבות, ג'ים גריפיס, כורה לשעבר, שהבטיח כי הממשלה מוכנה תמיד לעמוד בצד הכורים, וכי אלה חייבים לעזור לממשלה בשעת סכנה, כי הרי היא, סוף סוף, ממשתלח.

לפני שבוע, יחד עם העלאת בשכר, וחופשה של שבוע (שתניתן ב-1952) קיבל כל פועל מכרות מכתב בזו הלשון: **"חברי היקר, עיני האומה מופנות אליך ואני בטוח שלא תאכזבו..."** החתימה קלמנט סי. אטלי.

איטליה

אהבת במועצה המקומית

על קיר בחצר המזכירות של המועצה המקומית בקמפוגליאנו, איטליה, תלויה תמונה גדולה של גריבלדי, אבי איטליה המודרנית. בחזר עובדים אוסטיליו אויט, בן 26, והאלמנה סנטינה קפאני, 30. בקיץ שעבר, החלו מתלחשים: היתשים בין השנים אינם יחסי עבודה בלבד, ואף הוזכרה הספה הרחבה שבחצר המזכירות.

הממונה על המחוז מתערב. אוסטיליו וסנטינה שייכים למפלגה הנוצרית-דמוקרטית ואילו ראש המועצה וכל שאר חברי המועצה קומוניסטים. הם הביאו את הצלם הרשמי של המפלגה הקומוניסטית מהעיר מודינה, וציוו עליו לצלם הוכחות, שיאפשרו את סילוק שני הכופרים מן המועצה.

הצלם קדח שני חורים בתוך עיני גריבלדי, הציב את מצלמתו מעבר לקיר, בחזר סמוך, והמתין. אחרי שלושה ימים השיג, כנראה, את חפצו. הוא לחץ על ההדק וכעבור זמן מה, הגיש את תמונותיו לראש המועצה, כהוכחות.

ראש המועצה החליט לסלק את הוגו ושלח דו"ח על כך, בצירוף העתק הצילום, לממונה על המחוז. הממונה על המחוז, חבר המפלגה הנוצרית-דמוקרטית, פסל את החלטתו, והחזיר את השנים לעבודתו, תם, שזאתה לחקירה מקיפה.

עוד הפעם הענין מלחמת עקרונות בין המעמדות "אוסטיליו וסנטינה הם סיפוסים למעמד הבוורגני, חסר ההגיונות והמוסר, על אף כל ביקוריהם בכנסיות..." על הקיר הופיעה הכתובת: הערב מצעים: **"אהבה במועצה המקומית."** הכניסה לילדים למטה מגיל 16 אסורה.

חינוך או נהמה ?

מאת אורי אבנרי

לפני שנה ומעלה, כשתוצאות הצפיפות הגוברת והולכת בבית-הסוהר החלו לב- לוס לעין, עיבד משרד המשטרה תכנית מפורטת להקמת בית-סוהר מרכזי חדש, שיחסל את רוב הליקויים של בתי-הסוהר הקיימים ביפו ובתל-מונר. התקציב הדרוש: 100.000 ל"י.

בתחילה לא מצאה התכנית אוזן קשבת. האנשים המספלים בהוצאות המדינה הת- רגלו לראות מספרים, ולא את ההגדלות האנושיות העומדות מאחוריהם. כשאשרה סוף-סוף הצעת-התקציב המקורית, חל שנוי מוחלט במחירי חמרי הבנין בארץ. כדי לבצע את התכנית היה צורך ב-90.000 ל"י נוספות.

שוב החל מאבק עקשני, שנמשך חד- שים רבים. מנהל משרד המשטרה נסע פעמים אחדות אל ועדת הכנסת, התריע, דרש, הצביע על המצב הקודר, שנוצר מאחורי הסריגים. לפני חודש ימים, נענתה סוף-סוף ועדת הכנסת לבקשתו. התקציב אושר, ובימים אלה יתחילו בהקמת בית- הסוהר המרכזי ברמלה.

שנה אחת ללא שנוי. האם יפ- תור בית-הסוהר החדש את הבעיה, היהפוך בית-הסוהר מוסד בו אפשר להשפיע על האסיר לטובה, לעורר בו, מחדש, את רצונו לחיים בחברה נורמלית, לרתום אותו בעול החוק והמוסר כצאתו לחופש ?

אין ספק, שבית-הסוהר החדש יחסל כמה וכמה מן התופעות השליליות, המציי- גות את בתי-הסוהר הקיימים. בניגוד לבית- הסוהר בתל-מונר, הנמנה על סוג המבצר- רים הקטנים, שובנו בימי המנדט, לפי תכנית טיגארט, הרי מבצרי-המשטרה ברמ- לה (בדרך ללוד), בו יקום בית-הסוהר החדש, נמנה על סוג המבצרים הגדולים יותר. כלא תל-מונר נועד לקלוט 130 איש (וקולט כיום 200). בית-הסוהר ברמלה נועד לקלוט 450 איש.

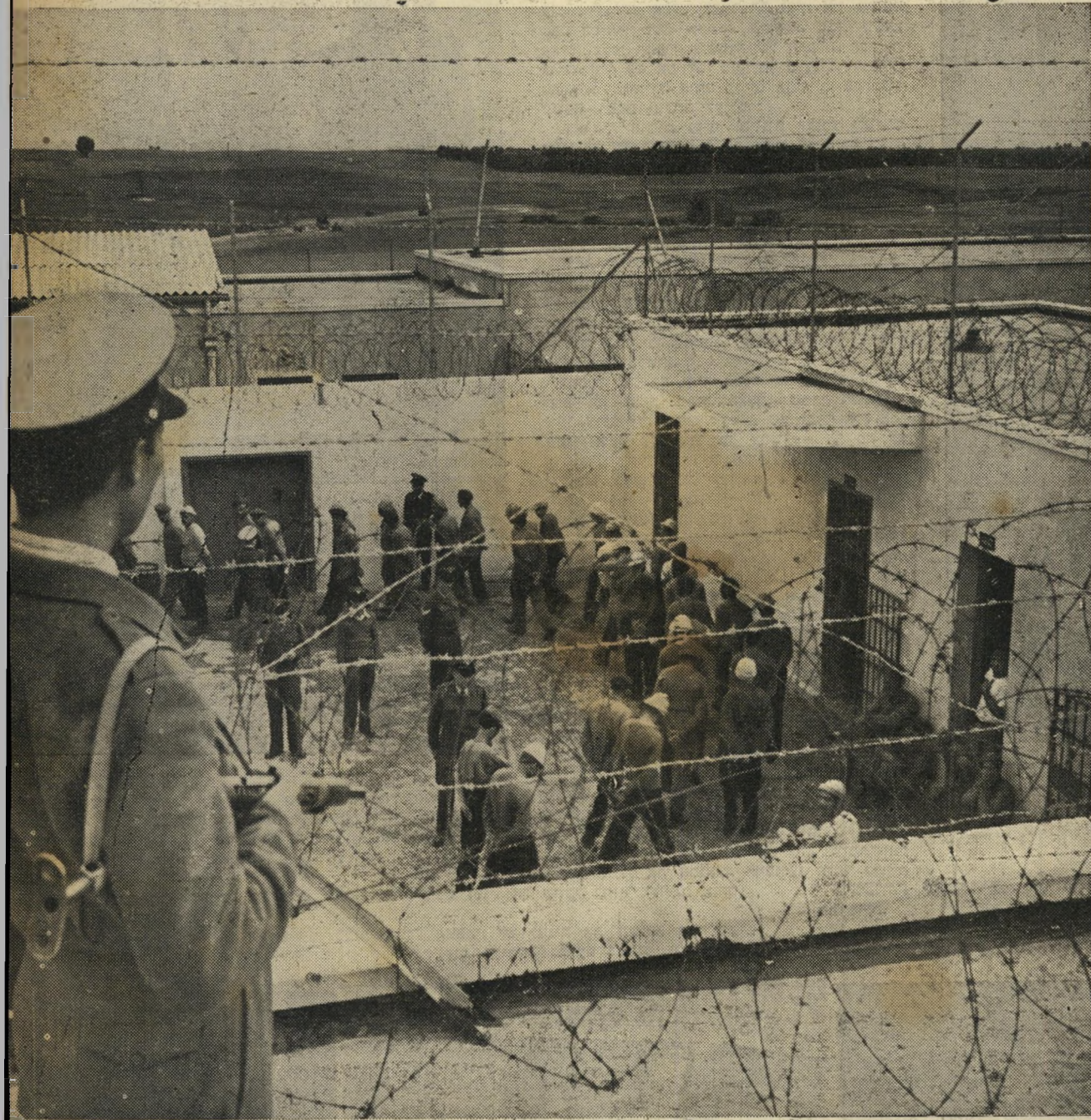
פרוש הדבר, שהשגירה תהיה פשוטה יותר, ואנשי שרות רבים יותר יוכלו להתי- מסר לתפקידים אחרים. יתר על כן. במקום בתי-המלאכה הזעירים של יפו ותל-מונר, יהיה ברמלה מקום לבהימלאכה מרווחים. ובעיקר: לבית-הסוהר ברמלה הוקצב שטח אדמה נרחב של 1600 דונם אדמה חקל- אית, הפותח אפשרויות חדשות של תעסוקה לאסירים.

אולם כבר עתה ברור דבר אחד: בית- הסוהר ברמלה לא יקלוט את כל אסירי המדינה. לפי ההערכה האופטימית ביותר, תאריך התאמת מבצרי-המשטרה העוזב לתפי- קידו החדש, לפחות, שנה אחת. במשך שנה זו, יישאר מצב אסירי תל-מונר ויפו ללא שנוי, ויש להניח שהצפיפות תלך ותגבר, עם בואם של אסירים חדשים.

כבר עתה עולה מספר האסירים על כוח הקליטה של בית-הסוהר החדש. קרוב לודאי, שבעוד שנה, יגיע מספר האסירים

ל-600, מספר העו- לה על כוח הקליטה של רמלה ותל- מונר גם יחד. במ- לים אחרות: כבר עתה ברור לחלו- טין, שבית-הסוהר בתל-מונר יישאר ב- תפקידו (ויאכנס), לפי התכנית, את השפטים לתקופות ארוכות, ויתכן שלא תהיה אפשרות לחתר אף על בית הסוהר ביפו.

אם המדינה לא תדאג מיד למצב, שיווצר בעוד שנה- שנתיים, יתמלא גם

החצר של תל-מונר: תמונה זו מזכירה את הצירים הקלאסיים של בתי-הסוהר האירופיים. ואת שירו הגדול של אוסקאר ויילד, ומראה באיזו מידה ממשיך בית-הסוהר הישראלי את המסורת האירופית השמרנית. האמנם היה צורך בשיטה זו? האם אי-אפשר לשנותה?

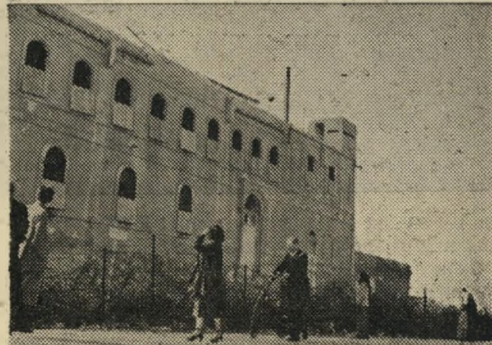
בעולם. אפשר לחלק את או- כלוסית בתי-הסוהר ל- ארבעה סוגים עיקריים, אשר כל אחד מהם שונה לחלוטין מרעהו. אסירים מקריים, ש- נשפטו על עבירה רא- שונה לתקופה קצרה (כגון עברייני תנועה, עבריינים, שהפרו את תקנות הפיקוח הכלכי- ליות, תקיפה גופנית כתוצאה מקטטה, הח- זקת עשק, סרוב לשלם מזונות).

בית-הסוהר תל-מונר: מקום משכנם של השפטים לתקופות ארוכות. למאסר-עולם ולמות.

בית-הסוהר החדש עד אפס מקום, וגם בו תהיה אותה צפיפות הרסנית.

4 מוגי האסירים. במצב הטוב ביותר יג- רום בית-הסוהר החדש הקלה גדולה במצב, או ימנע, לפחות, הרעה נוספת. אולם גם הוא לא יענה על השאלה העקרונית: כיצד לה- פוך את בית-הסוהר מ- בית-נקמה לבית-חינוך? הפיכת בית-הסוהר ל- מוסד סוציאלי מבריא, מחייב מהפכה יסודית בעצם תפיסתה של שר- ת-העונשין הנהוגה

בית-הסוהר יפו: קרובי האסירים מנסים לראות את פני אהוביהם בחלונות הרחוקים.

עד מה יעיק הכבל
ולשנה ידמה היום —
יומה ארוך מלא סבל

לא אדע אם חוק אמת
או שמא חוק הוא הבד,
כל שנדע, רובצי בתא,

אסירים, שנשפטו על עבירה ראשונה לתקופת מאסר ארוכה יותר, מפאת חומרת העבירה, אך אופים הטוב נותן מקום לתקווה, כי יחזרו לחיים נורמליים עם שחרורם. (על סוג זה נמנו, למשל, ד"ר ואקס המנוח או השחקן מנשה ורשבסקי, שהסתבך במקרה השוד של רח' המלך גורג). אסירים בעלי עבירות קודמות, שנשפטו לתקופת מאסר קצרה או בינונית בעוון עבירות, שלא היו חמורות במיוחד.

אסירים, שנשפטו לתקופות ארוכות ביותר בעוון עבירות חמורות, ושלאפשר לראות בהם פושעים מועדים חסר-תקנה.

מחנה עבודה במקום בית-סוהר. על הסוג הראשון, העבריינים המקריים, שנשפטו לתקופות קצרות, אפשר לאמר רק זאת: אין מקומם בבית-הסוהר כלל. לעתים קרובות קטן פשעם האישי כלפי החברה מפשעה של החברה, הכוללת אותם יחד עם אסירים מועדים, שודדים, רוצחים ופרוצות, ומחזירה אותם לחיים אזרחיים, כשנפשם פגיעה ושמים הוכתם לעולם.

בארצות אחדות נעשו נסיונות לבנות לאנשים מסוג זה שיטת-מאסר חדשה, ואין כל סיבה מדוע לא תצדד מדינת-ישראל, החפשיית ממסורות שמרניות, בראש כל הנסיונות האלה. אפשר להקים לאנשים אלה מחנה-עבודה פתוח, רחוק ממקומות ישוב, שם יחיו ויעבדו עבודה פוריה, כשתנאי החברה והמשמעת דומים לאלה השוררים בצבא.

נהג, שדרכו אדם נמצא אשם בנהיגה מסוכנת, או סוחר שלא עמד בפיתוי והפקיע מחירי, יוכלו לבלות את החדשים או את שלושה חודשי מאסרם במחנה כזה, מבלי להרגיש מושפלים ומדוכאים, ולחזור אחרי כן לחייהם האזרחיים, מבלי שידבק בהם כתם כלשהו.

במחנה כזה לא יהיה כמעט צורך בשמירה. אף אדם לא יברח ממחנה-מאסר, כשתקופת-מאסרו אינה עולה על חודשים מעטים. ואם יברח איש אחד מתוך אלה, אין בכך כל אסון -- עד כה לא ברח איש מבית-סוהר, או מבית-כלא ישראלי, מבלי שיתפס כעבור זמן קצר מאד. הפיתוי לברוח יהיה, איפוא, קטן מאד -- ביהוד אם יהיה ברור שאסיר בורח יחזור לבית-הסוהר האמיתי.

עיקר הטיפול במחנה-המאסר יהיה מוטל על חבר פסיכולוגים, שיתמסרו לכל אסיר, יבדקו את רקע עבירתו וינסו להשפיע עליו. העיקר הוא שלא תשאר בליבו של האסיר טינה או מרירות כלפי החברה -- מרירות העלולה להוליד עבירות נוספות. **שודחנות, סיגירות, רדיו.** לעומת האסירים המקריים, השפוטים לזמנים קצרים, שאפשר להחזיקם במחנות-עבודה פתוחים, יהיה צורך להתקין את בית-הסוהר העיקרי לשני הסוגים המהווים את מרבית אוכלוסיית בית הסוהר: עבריינים לא מועדים, שנדונו לתקופות-מאסר ארוכות יותר, ועבריינים מועדים שעבירותיהם לא היו חמורות: לגבי עבריינים אלה חייב שרות בתי-הסוהר למלא את תפקידו האמיתי: לחנך, החינוך מתחיל במשטר הפנימי של בית-הסוהר. יש לחסל לחלוטין את כל הדברים, המשפלים את רוחו של האסיר ופוגעים בגאותו האנושית הבריאה; לעומת זאת יש לתת לו את התנאים, שימריצו אותו לראות

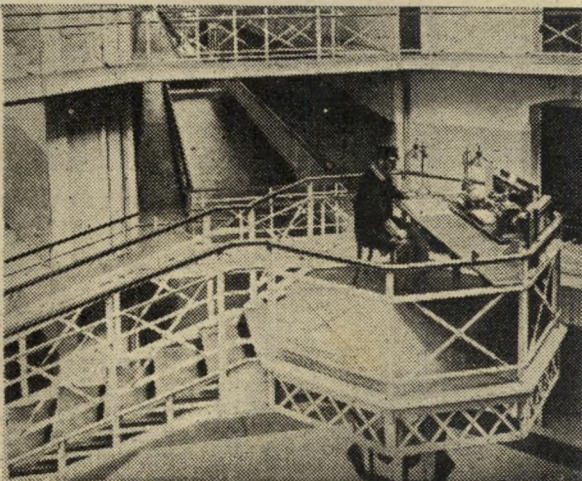
נפילה במלכודים: תמונת האסירים הצרפתיים הכלואים בכלובים קטנים, בשעת תפילתם, מראה את המשטר הברברי השורר עדיין בבתי-סוהר רבים במו"נות "תרבותיות". למטה: אסירים מוסלמים בשעת תפילתם בבית-סוהר יפו. התפילה בתנאים אנושיים היא אזהרת-החיוביות של בית-הסוהר הישראלי.

בעצמו חבר בחברה האנושית, שהוטל עליו עונש זמני, אך שיוכל לחזור ולהיות אזרח מועיל אם ירצה בכך. בין ההרגלים המשפילים, בבית-הסוהר הנוכחי, יש למנות את השיטה המחייבת את האסירים לעשן את 4 הסיגריות שלהם בשעות קבועות, בכרעם במעגל על הארץ,

ביקורים מאחורי הסריגים: שיטה מקובלת לדיכוי האסיר, היא כליאתו בכלוב בשעת ביקור בני משפחתו, ושלילת האינטימיות גם ברגע יקר זה. מנהג זה נפסל אף הוא בבתי-הסוהר הישראליים, למטה: ארובי האסירים מחכים בשבת ליד שער בית-הסוהר ביפו.

משכורת לאסירים. עיקר העיקרים ליצירת אוירה בריאה בבית-סוהר כזה הוא התעסוקה.

עד כה היתה התעסוקה (המעטה) בבית הסוהר כפופה לעקרון, שהאסירים יעבדו למען צרכי בתי-הסוהר עצמו. המסגריה מייצרת מנעולים ומיטות לתאים, הסנדלריה נעלים

נדרן למוות: אסיר צרפתי מבלה את השעות האחרונות של חייו כבול בידי וברגליו, כשעיני השומר ליד האשנב עוקבות אחרי כל תנועה מתנועתו. גם שיטה ברברית זו נפסלה בבתי-הסוהר הישראליים, שם חיים 8 הנדונים למוות יחדיו, בשני תאים, ויכולים להסתובב בתא באופן חפשי.

לסוהרים. שיטה זו אינה עשויה ליצור באסיר יחס חיובי לעבודה: איש אינו מייצר ברצון את המכשירים לכליאתו ואת ציודם האישי של כולאיו. יש להסדיר את התעסוקה בבית-הסוהר לפי נקודת-ראות שונה במהותה: להעסיק את האסיר בעבודה, שתמשיך את לבו ושתאפשר לו קיום הוגן גם בחיים אזרחיים. אין

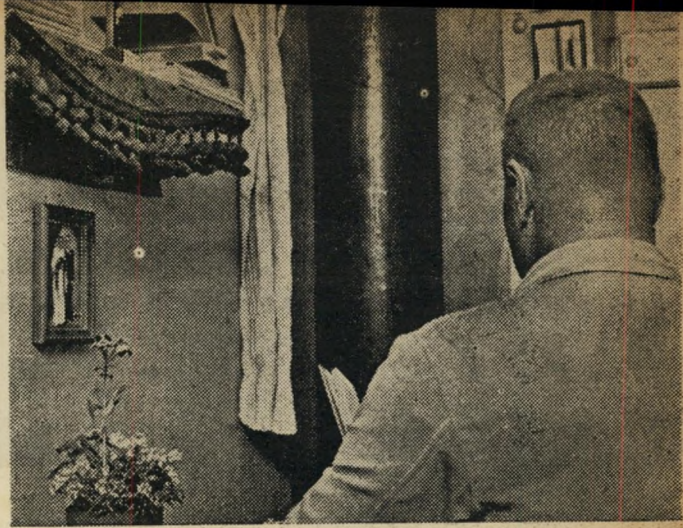
בית-הרושת לדיכוי האדם: בית-סוהר שוייצרי זה הוקם בצורה המאפשרת שמירה יעילה וחסכנית, אך הופכת את האסיר מספר חסר-אישיות, הנמצא באחד התאים המשרים על דייריהם עצבות זסרת-ייעש.

עכו, סמך דיכוי האסירים בימי המנדט: הווים במרכז החצר שימשו לקשירת רגליהם של אסירים, שנדונו להלקאות בעוון הפרת משמעת.

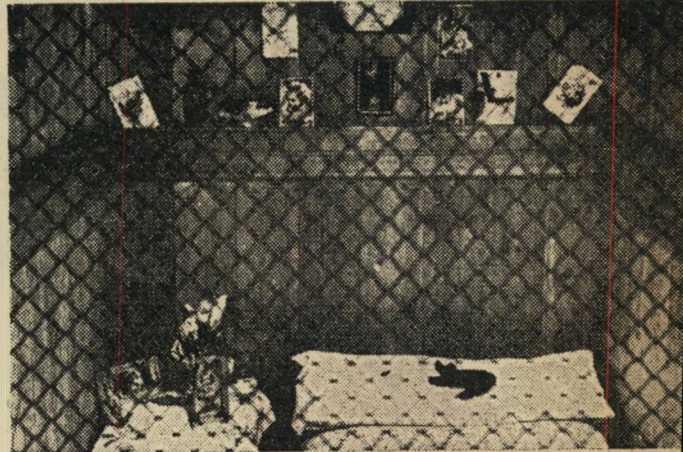
בחדר בית-הסוהר. אין כל סיבה מדוע לא תינתן לאסיר הרגשה ביתית מסוימת: אפשרות לתלות תמונה של משפחתו מעל מיטתו, להחזיק בתא שולחן וכסא, לקרוא, לעשן להנאות, לנוח בשעות הפנאי ואף להאזין לצלילי רדיו, מרמקול, שיימצא בתאו ויהיה מחובר למכשיר מרכזי במשרד בית-הסוהר.

ויבוא יגון עולם,
רק דש עד קש, הותיר אך מוז'
בנפת שוא ערם.

אך זאת אדע — כל חוק שחק
לבני אנוש אדם.
מאז שפך איש דמי אחיו

דוגמה למשמר מתקדם: אסיר בבית סוהר שוייץ לדוגמה. על הדלת רשום שמו ומלא. האסיר רשאי לקשט את תאו ולהכין לעצמו אוירה ביתית — תמונה משפחתית על הקיר, פרחים בתא, ספרים ועיתונים על השולחן.

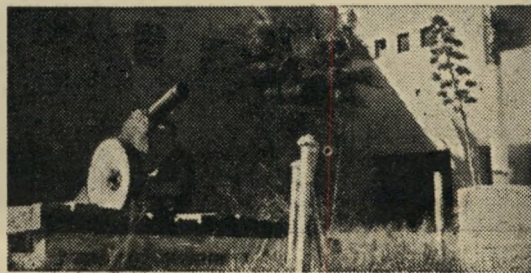
„בית“ מאחורי הסריגים: תא של אשח בבית סוהר צרפתי לדוגמה. האסיר קשטה את הקירות בתמונות, מחזיקה את תצלומי משפחתה ליד מיטתה. נעשה הכל כדי למנוע סרירות בלב האסירים ולהכשירם לחיים אזרחיים.

חיים פרטיים בתא: דוגמה לשיטה המתקדמת באחד מבתי הסוהר הצרפתיים החדשים, המאפשרת לאסירים להשתמש בכשרונותיהם, כדי ליפות את טביבתם. בצורה זו אין האסיר מאבד את גאווות האישיות ואת הנגוע עם החברה.

אין כל אסון בכך, שהאסירים יועסקו בחרושת העובדת לצי רבים אזרחיים, שום איגוד מקי צועי נאור לא יתנגד לכך, אם יבין, שהחזרתם למוטב של האסירים חשובה יותר מקליטת עולים וחיילים משוחררים. אפי שר להשתמש בעבודה כדי לעורר באסיר, המנותק ממשפחתו, רגשות חיוביים — למשל לתת לו ליצור דוקה נעליילדים במקום מגפי סור הרים, צעצועים במקום מנעור לים, רהיטים יפים במקום שול חנות גסים לבית הסוהר, תעסוקה מסוג זה יכולה לפתור, במידה רבה, גם את בעיית התקציב של בית הסוהר.

בית הסוהר, ההופך לבית חרושת, יוכל לשלם בעד קיומו, שיטה מעניינת, שנוסחה בכמה מקומות בעולם, היא לתת לאסיר משכורת רגילה, ולחלקה לשלושה חלקים שווים: שליש משלם האסיר עבור

בית הסוהר החדש ברומה: בעוד שנה יגרום להקלת הצפיפות, אך לא ישנה את המצב בעיקרו. המקום יקלוט 450 אסירים.

כלכלתו בבית הסוהר (כדי למנוע את ההרגשה שהוא חי על חשבון הזולת), בשליש השני הוא יכול לקנות לעצמו מצרכי מותרות מסוימים בקניינה של בית הסוהר (סיגריות, עוגות, משקאות לא חריפים, פיגמה, עתונים, ספרים, וכו'), ואילו השליש השלישי שמור למענו בקופת בית הסוהר, וגמטר לידו ביום עובו את המוסד. חסכון זה יאפשר לו למנוע את חבלי הקליטה בחיים אזרחיים.

משמר בלי מדים. בבית סוהר חדיש כזה, יש להפריד בצורה בולטת בין הכוח הלובר-שמיים בבית הסוהר, המופקד על השמירה בלבד, ובין אנשי השרות האזרחיים, שהיו ידיו-עוזריו של זאסיר, מדריכים ומתנבים.

קשה מאד לדרוש מאסיר שישפוך את לבו בפני אדם הלובר מדי שוטר, והמייג בעיניו את המנגנון המחזיק אותו מאחורי סריגיו. לכן, חיי בים להימצא בתחומי בית הסוהר אנשים הלוברים בגדים אזרחיים, פסיכולוגים מומחים בעלי גישה אנושית, שידעו כיצד לעזור לאסירים להתגבר על תסביכיהם (לדברי סוהר התיק: „40% של האסיר רים הם פסיכופאטים“), לבר את הבעיות המעיקות על ליבם, לסייע בידם לשמור על גאווותם האישית ועל השתייכותם לחברה האנושית, גם בתנאים הקשים של בית הסוהר. מתנבים אלה, יחד עם מדריכי העבודה, יהיו את מרבית אנשי השרות, וידאגו גם לפיתוח חיי תרבות, הקמת תומרות ומקהלת אסירים, וטיפוח יחסי חברה.

פושעים מועדים. ישנו רק סוג אחד של אסירים, שאין כל תקווה לחנך אותם ולהחזירם למוטב, ושלגביהם יש טעם כלשהו במשטר בית סוהר, שיש בו כדי להפחיד: הפושעים המועדים, המשתמשים באלמות כדי לבצע את פשעיהם. אלה, ורק להם, יש צורך בבית סוהר הבנוי לפי הקיום ה„קלאסי“ של מסורת המנדט, אבל מתוך שמירה על עקרונות אנושיים. בית סוהר כזה ישאר תמיד מוסד קטן, כי פושעים בעלי אורז רע לחלוטין מהווים אחוז בלתי ניכר באוכלוסיה הנוכחית של בתי הסוהר.

בית חרושת פושעים. ריפורמה מהפכנית כזאת של שרות בתי הסוהר תדרוש גישה חדשה של המדינה אל האסיר, גישה חדשה זו צריכה להתבטא לא רק בשינוי פסיכולוגי בחברה ומאמץ נפשי חדש של השרות, אלא גם בתקציב המדינה. השיטה החדשה יכולה להיות, ברבות הימים, חסכנית יותר מאשר השיטה הנוכחית. היא יכולה להפוך את שרות בתי הסוהר מסעף-הוצאה לסעף הכנסה. אולם דבר זה דורש השקעה חרפעתית ניכרת, והגדלת התקציב השוטף של השרות. גם ניכור כספי מוצק, המחייב השקעה זו: כל עבריו מקרי, אשר בתי הסוהר הנוכחי הופך אותו לפושע מועד, עתיד לעלות למדינה סכום גדול — בתקציב המשטרה ובתקציב בתי הסוהר. קשה להצי ריך מהי הנזק הכספי, אשר הטיפול הנוכחי בעבר יינים צעירים יגרור אחריהם: סיפול ההופך, בהכרח, מאות צעירים תועים לשונאי-חברה מושבעים. כיום, אין מוסד מרכזי, המוסמך לספל בבעיית העבריינים הצעירים על כל צדדיה. למעלה מ-70 צעירים כלואים בבתי הסוהר, ונתונים לסמכות השרות. מאות נמצאים במוסדות פתוחים של משרד הסעד. קשה מאד להבין במה נוגע שטח זה לעניני סעד — הטיפול בעבריו צעיר הוא מדע העומד בפני עצמו, והקשור, כמובן, למדע הקרימינולוגי, ההגיון מחייב, שיטפל בעבריו הצעיר אותו מוסד, המטפל גם בשאר סוגי העבריינות. יש לחשוש שהגיון זה הופך במדינת ישראל, עקב נימוק צדדי לגמרי: רצונו של משרד הסעד (הדתי) לתת לנערים אלה חינוך דתי. אם לדון לפי התוצאות, לא מנעה הדת הפיכתם של הצעירים לפושעים מועדים. קרוב למחצית האסירים הצעיר רים, בבתי הסוהר, הם יוצאי המוסדות הפתוחים של משרד הסעד.

חזרה תוך 12 שעות. לפני שבועות אחדים אירע המקרה הבא: אסיר, שבילה שנתיים

בבית הסוהר של יפו, שוחרר בבור קר מבית הסוהר. הוא קיבל 5 ליי רכוש היחיד בעולם. במשך יום תמים הסתובב האדם ברחובות העיר, חיפש דרך אל החיים האזרחיים. לפנות ערב התיאש — והוציא ברמי אות 15 ליי מידיו אדם. 12 שעות אחר שחרורו הרי תור האיש לבית הסוהר.

סיפור זה מטיל אור (או צל) על אחת הבעיות הכאובות ביותר: שיבתו של האסיר אל החיים האזרחיים.

החברה אינה דואגת לאסיר: מסירותה של הרבנית שוונסקי, היחידה במדינה הדואגת לאומללים בבתי הסוהר, אינה יכולה לשמש תחליף לאגודה ציבורית.

הנזירה של בתי סוהר יפו: אחד האנשים המעטים העוסקים בעבודה פוריה בבית סוהר ישראלי. כדי למנוע התנונות, יש להקים בתי מלאכה נרחבים יותר.

עבודה בגינת הירק של בתי הסוהר בתל-מונר: הגינה הקטנה חוללה שינוי רב באווירת בתי הסוהר.

יוג עינים פונה אל החברה: האם תמשיך החברה לדון את אסיריה להתנונות ולהשפלה, או שתיתן להם אפשרות לשנות את דרכם באווירה החפשית של בית סוהר מתקדם?

ועוד אדע, לו בן כל איש, חובר אבני חטא. סרוג ברזל, פן ירא האל, מדרך טוב לא יט, איש רעו שיחת. כי כלא שבנה אדם אוסקר ויילר (בלדת „בית הכלא ברדינג“)

[illegible][illegible]

ماہد ہاتم رشاد ، بلور پریہ صالح

الفرق بين الفرق .. فرقة التطوعات

לאבני המלחמה: כך תיארו המצרים את נסיכותיהם, אחיות המלך יוֹק, הופעתן הראשונה במדים עשתה רוֹסֶט דבל על כל ארצות ערב. המאמר דן בשעת ביקור המלך עבדוללה בבית חולים צבאי בקהיר, בלחית המלך יוֹק. בהגיע שני המלכים לבית-החולים, התייצבו בפניהם שתי יפהפיות, וחתמתן ובגישתן עקבים הצדיעו בתנועה חדה ונמרצת. אכן אלה הנסיכה יוֹהי, שענה דרגת בג'יריד ואחותה פאיוה בדרגת קולונל. יוֹק יפה המלחמה.

فتجان فهو وسجارة مع فوزى القاوقجي

* * * * *
* * * * *

יוכבאט סכיב הפינגין. סידרת תמונות זו (למעלה) מראה את פאזי "קאוקג", מפקד צבא ההצלה, במפקדתו אייטש, אחרי תבוסתו בנצרת. וצביא הסורי היומה דמיון מפליא לגרמני, משדול לשוות לתנועותיו ומהגיו פי וסגנון של ציץין גרמני. הוא הזמין עתונאים ערביים וזרים לגמוע שם קרוב במלתו. שם סיפר להם על הקרבות האחרונים והוסיף את ההבטחה: מנם הפסדנו קרב, אבל עוד לא הפסדנו את המלחמה. צבא ההצלה ישלים תפקידו בשעה המתאימה. בשעתו הביטח פאזי אל-קאוקג"י הבטחות לד יותר מצללות. במסכתו, שניתנה ככתב לטופר העתון המצרי "מוסאמאראת אל-ג'יב", מיתן ל"מוסאמאראת" רדיון בכתב-אליב, הופיעה בעתון במקום השער הנ"ל. בתמונה למטה, צולם קאוקג" עם אשתו הגרמניה בלבוס ערבי מסורתי.

לנשיקת אחים: פארוק מקבל את פני עבדאללה בשדה התעופה בקהיר, ביוני 1948. צבאות ערב כבשו אזורים נרחבים בפלסטין והכל מתקדם כשורה. התקופה היא עוד תקופת החזית האחידה, האסווה והסולידריות.

המלחמה -

שבעה דגלים – עם אחד: זוהי אחת מתמונות התעמולה, שהופצו על ידי הערבים בימי מלחמת פלסטין. היא מראה את דגלי שבע מדינות הליגה מאוחדים בנגב. התמונה הופצה בתחיל פעולות צ.ה.ל. נגד הצבא המצרי (מבצע עיף) כאשר שאר צבאות ערב עמדו מן הצד ולא התערבו. היה זה סיון להעמיד פנים, אלילו מדינות הליגה לא בכל זאת מאוחדות בשאלת פלסטין.

ذكرت الصحف أن الكاشفة

מה נעשה מאח
העסיקה תמיד אנש
ביקה את ממות הצ
בקר את הארצה ה
חיה רוצה לדעת
על הצד שכנגד אן
הק מעטים וזכים
הוא מוביל בתנאי
אחר שגורה הכדור
ברבים, כיצד נראת
שכנגד. אוסף הצד
העתונות הערכית
ריה, שנשתמר ונמ
בחיות יראה, כי
באן, מצד זה של
הדברים, באותה

התושבים השתנו: מוחמד אליג'עברי, ראש עיריית חברון, מבקר במחנה מתנדבים. עתה, יושבים באתו מחנה תושבים אחרים: פליטי המלחמה.

העיר העתיקה נכנסת הלגיון הערבי נכנעים היהודים. תמונה הקהילה מחזיק דגל ע"י לגיונר. התמונה הערבית, כדוגמה העת

« تشترك النساء الصهيونيات في القتال »

— أنا ناشן على الضابط الأسير الذي هناك ده!!
הנשים הציוניות משתתפות בקרב:
 שתי הלוחמות המגרות הללו נלחמות בחזית המצרי. אחת אומרת להברתה: «אני מסתערת על הקצין השחור מצד זה!» הערבים השתדלו בכל ציוריהם להראות את אופיו ויפיו הקליל והזול של היהודיות. מטרה מובטחת לגיבורי החזית.

ערבים בנידינאל, והמשורנים של «ההגנה» מובאים בשמחה העירה.

— وعلى الأثر شجذ العرب سيفهم للقضاء على الصهيونية الآفة، وتطهير الأراضي العربية من شرورها وإجرامها

החרב תפתור את בעיית פלסטין: זאת היתה תגובת הליגה הערבית להצעת ועדת או"ם, לחלק את א"י. (למטה) רב-טוראי טוקאני בצבא המצרי. הסודאנים הצטיינו בתכונות מלחמתיות והיוו יחידות מחץ של הצבא המצרי. רובם כבר שירתו ביחידות סודאניות, תחת פיקוד בריטי, והספיקו ללמוד היטב את שיטות הלחמה במדבר, בעיקר נגד כנופיות מברייחים.

يقتي سمو الأمير عبد الله كلاً طوعاً وبخس على أن يأخذه معه في تقاتله.. ويرى أحد باوران سمو يحمل الكلب معه إلى المطار

הכלב המיוחד: האמיר עבד אל-אילה, עוצר עיראק, מגדל כלב האהוב עליו. הוא נוהג לקחתו עמו, בצאתו למסעיו. הפעם הוא רק יוצא לקהיר, אך האקדח חיוני לעשות רושם.

בעיני הערבים

— قد انطبقت على القوات الصهيونية !!

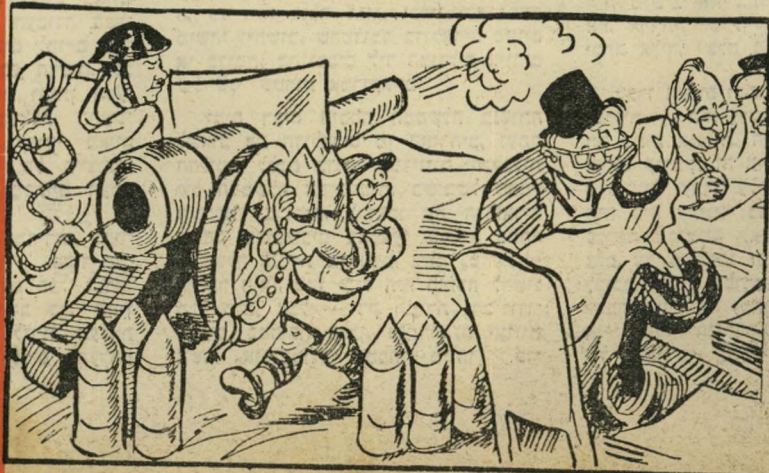

שוטרים בריטיים כי שורות השי רבים: תמונה זו צולמה לפני סיום המנדט הבריטי בארץ, כאשר השלטון עוד העמיד פנים נייטרליות.

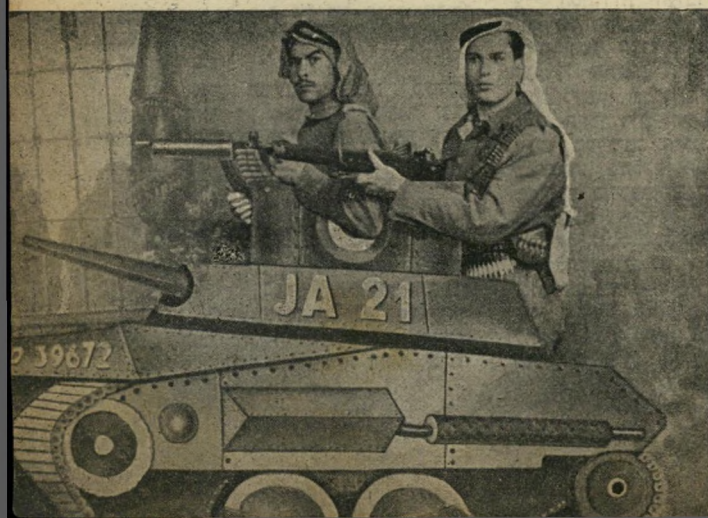
بعد لحاح كلمة العرب الجندى الصهيوني — عرش شايك ولا غرة بغير طاعت منها!

לפני כן, ואחרי כן: בקריסטורה הראשונה מתלונן החייל הציוני: «אינני רואה שום בקע בחומה, שנוכל להכנס דרכו». ובשניה אומרות מדינות ערב למצרים: החלטנו לחלק את התפקידים: אתם הלחמו ואנחנו נכריז הכרזות.

הקוים? שאלה זו במלחמה. היא מעי את החייל הפשוט לב בעורף. כל אחד משפיעה המלחמה כל הסקרנים האלה. ת: מטה הצבא. וגם כים. עתה, שנתיים זחרון. ניתן להראות זמלחמה בעיני הצד ם והקטעים, מתוך א פרק מן ההיסטוריה בפנינו. וכל מי שהיה קע אמיתי וכי גם החזית, ארעו אותם. (ראה במרחב).

אחרי-עשר יום אחרי פגולח בעיר העתיקה, המראה אחד מראשי צולמה אחרי הכניעה הפרסום רב בעתונות להשנות גם בתל-אביב.

(המשך במדינה עמוד 3)

מיליון דולר למען המערכה של הרצל-גראד? הכנסת, כמו כן:

העבירה, בקריאה ראשונה, את התיר קון לחוק המעבר, שלפיו חבר ממשלה הממונה על משרד יהיה רשאי למנות מ' תוך חברי הכנסת סגן שר לאותו משרד.

קיבלה, לרגל יום הולדתה השני, בטי' בשבט, את שי בית החרושת לסרי גריות "לוד": ביכורי תוצרתו החדשה — הסיגריה "כנסת" — לכל החיים.

העיריות

למה אתם רודפים אחרי?

לבסוף נתכנסה מועצת עיריית ירושלים, כדי לבחור ממלא מקום לראש העיר. כל תשעת נציגי "האופוזיציה הלוחמת" (מפא"י, מפ"ם, פרוגרסיביים), שהחרימו את הישיבה הקודמת הופיעו.

שעות התווכחו עורכי הדין במועצה, אם חוקית היא עצם בחירת ממלא מקום. מזהיר ד"ר אמדור, איש הציונים הכ"ללים: "ראש העיר עצמו אינו אלא בשר ודם והוא עלול לחלות, כפי שעשה לפני שבוע) והמחלה יכולה להיות אמושכת". מתנגד אליהו הכרמלי, איש מפא"י החירי כני: "ראש העיר בריא וחזק".

ד"ר צמח השחרר, איש "העובד הדתי" (קרי: מפא"י) מנסה להציל את המצב: כיוון שראש העיר דתי, מן הדין שגם ממלא מקומו יהיה דתי — הרב גליקמן-פרוש ולא אלישר, "האנטי-דתי, האנטי-פועלי, האנטי-כל ואפילו אנטי-ספרדי".

הרב מסרב, זה בניגוד לתנאי הקואליציה. ב-11 קולות הרוב הקואליציוני נבחר אליהו אלישר, הציוני הכללי, שהוא נשיא העדה הכפרדית, ממלא מקום ראש העיר.

שרי, מפא"י, מוקיע מיד את "האישי, שכל דרכו הציבורית ורועה ארס באל"ף והרס בה"א. ד"ר אבסל, הפרוגרסיבי — איש אוסטר, חסר את אלישר צמא השלטון, רודף הכסאות, מנגן האחריות, שערק מירי שלים בשעת הקרבות.

אליהו אלישר אינו מתאפק יותר, הוא קם להשיב. חור פנים, רועד מהתרגשות וכעוס קול הוא מצביע לעבר תמונת אביו — התלוייה ממולו — סגן ראש העיר עד יום מותו. הוא קובע כי נסע מירושלים בשליחות וועד הבטחון (של "ההגנה") והמחלקה המדינית של הסוכנות, הוא מטיח אנגרופי בלות השולחן,

חנות מיקולינסקי, נעריים
במקום נקודות, זהב ודולרים

וועק: "למה אתם רודפים אותי זה שלוש שנים"

הוא מתרגש יותר ויותר: "אני מוכן לעבור לפני כל בית דין של כבוד, אפילו בפני בית דין של ההסתדרות... של מפא"י, של מפ"ם."

מעיר איש מפ"ם במועצה: "כשנגיע לזה — יהיה רע מאד". אך כאשר יצאו 20 חברי המועצה (ה-21: מלמדכהן עדיין אינו מורשה להשתתף) הבינו: אליהו אל"ישר נסל, למעשה, את ראשות העיר לידיו.

13 זוגות ידדים

סוף סוף זכתה גם עיר העתיד, לאחר 15 שנות ציפה, בישיבות פתוחות של מועצת העירייה שדלתותיה היו עד עתה נעולות בפני הקהל והעיתונות. הישיבה המעשית הראשונה של עיריית היסה, שהת-

קיימה באולם הישיבות רחב המידות (על הקירות תלוים עדיין כתבי תוסר. תמונות ענק של פרנסי העיר הערבים, שהלכו מכבר לעולמם) שמשה מעין שדה תמרור גים לכל המפלגות, לקהל שהצטופף על הספסלים ולעתונאים.

המפלגות הסיקו מן הישיבה הראשונה

אבא חושי התאמן יפה בכנסת והוא מחזיק את הרסן בידיו — החלטותיו מת' קבלות אחת לאחת.

הציונים הכלליים ינסו לתפוס את מקום מפ"ם בעת חלוקת התפקידים בוע'

מפעל מתכת, שביתה

במקום אינדוס, שלושה אולימפית

דוד השונות. (עוה"ד ג. חת: אנו הסיעה השניה בגדלה בעירייה, לכן אנו דורשים 2 מקומות בכל ועדה. הקואליציה אינה אלא איחול של סיעות זעירות המבוסס על עקרון שמור לי ואשמור לך.)

נציגי הדתיים, — הפוה"מ ופ"א, לא באו עדיין להסכם ביניהם, בענין הסגנות — לא יהיו תמיד "חזית דתית" אחידה.

נציגת מפ"י בעירייה תדרוש מה שר מיקונים ביום שלפני כן בכנסת. במ' מדים חיסאיים כמוכין.

"הרוב היציב" בן 13 זוגות הידים של מפ"ם מפא"י-דתיים ומ"ק יעמוד לרשותו של אבא חושי כל שיוזקק לו.

בין חברי המצאים נמצאים עורכי דין. ציונים כלליים — 2 מפ"ם — 1 חרות — 1 מפא"י, מ"ק דתיים, 0 ואין ספק, כי החוק עתיד להשמר במועצת העירייה על כל חומרותיו וסגירותיו. העתונאים מקוים לקיצוץ ממדי האומים — ומסירת חומר הישיבות בכתב.

האשק

הקווק אינו ארפה

כאשר שאלו את אחד מראשי צמרת ההסתדרות העובדים הכללית מתי יחוסל סיכסוך העבודה בענף המתכת, נענה בבי דיתה יהודית גושנה: "קחו את הקווקא ממני, צועק יהודי, פן אהרגו!" — הר' פה ממנו וחסלי, מיעץ לו שני. אבל הקווקא אינו רוצה להרפות ממני "מת" ייפח היהודי.

ב-31 לדצמבר, בכל שנה, מתעוררת לחיים מחלקת העבודה ע"י התאחדות בע' לי התעשייה ומוכירות האיגוד המקצועי ע"י ההסתדרות העובדים הכללית. באותו יום פג כותם של הסכמי העבודה השני תיים, ושני הצדדים מתכוננים למיזם מיר' גע על חתימת חוזה עבודה חדשים. בכל שנה נשמעו אותן הדרישות ואותן הטע'נות. ההסתדרות דורשת תוספת, התעש' יונים מסרבים. האיגוד המקצועי מאיים בשביתה, מחלקת העבודה של הייצורים מאיימת בהשבתה, לבסוף מסתיים העסק בפשרה.

מאז הוטל הפיקוח על המחירים, נחת' סף לתעשיינים קלף חשוב: "פקיד-ממ' שלה אנתנו, — טועים הם בכל הדומ' נות. מחירי התוצרת מחושב כך, שאין להעלות את השכר מבלי לגרור העלאת מחירי התוצרת. העובדים רוצים בהעלאת

המשכורת? — בבקשה, תסכים הממשלה להעלאת המחירים והכל בסדר."

אולם העלאת המחירים גוררת עליה באינדוס ועלייה נוספת בתוספת היוקר. רמת שכר גבוהה מפחיתה את אפשרות הייצוא. הממשלה יודעת זאת ויודעת זאת המפלגה השולטת, אבל — מפ"ם עליו מפא"י! ההסתדרות לא תסכים למאבק על העלאת השכר, להכרות שביתות כי לחץ לתביעות; זאת תעשה מפ"ם, והי' פועלים נענים ברצון לדרישות לשיפור רמת חייהם.

שביתה מדגנת. החליטה ההסתדרות לגדג את בעלי התעשייה ע"י כמה שביתות קטנות, שלא יעלו לה ביוקר: שביתה ב-10 מפעלים קטנים (המקיפה כ-500 מתוך 8000 פועלי הענף), התעשיינים איימו, אמנם, שישיבתו את שאר המפ'עלים בענף המתכת (דבר שיכריח את ההסתדרות לשלם דמי שביתה עצומים), אבל פקודי ההסתדרות היינו באירוניה: בכל שנה מאיימים התעשיינים בהשבתה, ומעולם לא קיים האיום — כי אין תע' שיין אחד מוכן, כרגיל, לסבול ולהפסיד כסף למען רעהו.

אלא שביתתם השתנו הומנים: ממ' לא אין חמרים לעיבוד, בגלל איום המל' המה קונות ארצות הברית את חומרי הגלם, במקום לייצא אותם ואף משלמות בכסף מזומן, ללא התחשבות במחיר. מקורות האספקה של התעשייה הישראלית נסתתמו — ובמקום שהתעשיינים יהיו גאלצים להכנס בבידורים מיגעים, כדי ל' הפסיק עבודת פועלים מחוסר חמרי גלם, נתנו להם הפועלים עצמם מוצא נוח יותר: שביתה ב-10 מפעלים והשבתה ב-20 מפעלים אחרים.

אולם השביתה וההשבתה לא נתקבלו בהתלהבות יתירה בין כל המעוניינים. הי' פועלים יודעים את חומרת המצב וישנם יצרנים, העושים עסקים לא רעים גם תחת פיקוח ממשלתי. מחירי מוצרי מת' כת בשוק המקומי עלו ואפשר היה להס' תדר.

גרי מאחורי הגב. סיכסוך המ' תכת טרם הגיע לשיאו. מבין 8,000 פוע'עלי מתכת, הושבתו לעת עתה רק 1,500. אולם הסיכסוך החלקי עלול ליהפך לב' קודת מוקד בתעשייה כולה. בעוד כמה ימים תתקיים האסיפה הכללית של הת' אחדות בעלי תעשייה ויתכנו הפתעות נוספות.

הממשלה מגלה שלושה אולימפית למר' אית עין, אם כי בישיבה המיוחדת לעני' ינו החינוך במעברות הועלה פתאום על סדר היום גם הסיכסוך במתכת. מאחורי התעשיינים עומד יעקב גרי, אבל גם יתר השרים הכלכליים חושבים כמותה, אם כי אינם רוצים להודות בכך. בינתיים הוגש ע"י מחלקת הסטטיסטיקה, לפי דרישת הממשלה, דו"ח ביניים על תוצאות חקירת וועדת האינדוס. יהיו המסקנות כאשר יה' יו, בנסיבות הנוכחיות תעשה הממשלה את הכל כדי לפצות את העובדים. החז'רת הפקדונות מניכוי תוספת היוקר, הי' מוקפאים מאשחקו, היא כבר בסוחה. קרוב לוודאי, שהממשלה תודה הפעם, שי' האינדוס לא שיקף את הוצאות המחיה והפועלים יקבלו תוספת יוקר מהעלאת האינדוס ב-10-15 נקודות.

מחפשים: תיירים

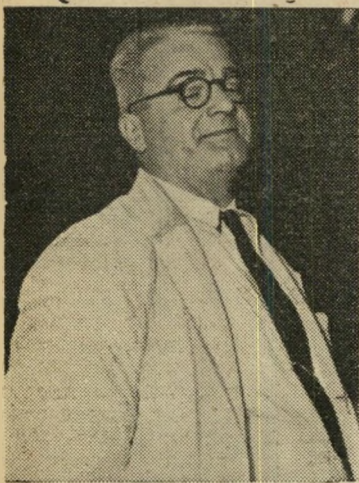
מאות אורחים הצטופפו ע"י חלונות הראווה של חנות הנעלים של מיקולינסקי בתל-אביב, בהם הוצגו המודלים הראשו'רים של המדיניות הכלכלית החדשה של הממשלה — נעליים בלי נקודות, תמורת מטבע זר. נעליים ללא קיצוב במחירים של: 13 ו-18 דולר הזוג, וכדי שלא יטעה מישהו ויחשוב, שהמדובר בדולארים סיניים או כדומה, מתנוססים ליד המודלים ציורים של שני שטרות אמריקאיים.

ימים רבים היססה הממשלה בנסותה לשאוב את הדולארים מן האזרחים, ועתה החליטה ללכת בדרכי המדיניות הכלכלית של הממשלה הסובייטית. כשכובל מאמץ ה"צקה" ברוסיה, להוציא את הדולארים והזהב מהתישבים באמצעי כפייה, פתחה הממשלה חנויות מיוחדות, בשם "טורגסין" (מסחר חוץ). בהן יכול היה האזרח להשיג מכל טוב, אבל — רק תמורת זהב ודור'לארים. במרוצת הזמן, נפתחו גם חנויות בשם "אוסובטורג" (מסחר מיוחד) כדי

לשאוב את עודפי הכספים מהאולוסיה. קילו סוכר, למשל, ששווי 5 רובל, אפשר היה לקנות ב"אוסובטורג" ב-120 רובל. קילו נקניק במקום 30 רובל — 800 רובל. (המשכורת החדשה הממוצעת של עובד: 250 רובל)

במדינת ישראל טרם נפתחו חנויות לסחר מיוחד, אבל נפתחו כבר חנויות לסחר חוץ. חליפה אפשר להשיג ב-60 דולאר, מעיל ב-50 דולאר, נעליים כנ"ל. אמנם, המכירה היא לתיירים בלבד ולשולחי מתנות מחו"ל, אבל מי אינו יודע להס' תדר? כשאפשר להשיג דולארים להשקעות לקניית חמרי בנין, לפי שיטת הייבוא ללא תשלום, (בתנאי שמפרישים לקופת גר קפלן 50% מהדולארים) אפשר יהיה גם להסתדר עם דולארים אלה לקניית צרכי הלבשה והנעלה. דולאר כזה עלה בזמן האחרון בשוק החפשי 1.350 ל"י. במילים פשוטות, מי שירצה לקנות זוג נעליים בלי נקודות, יקנה 18 דולאר וב-24.300 ל"י יסתדר.

בברית המועצות יש עוד תפקיד לח'נויות אלה, מלבד שאיבת הדולארים ועז'דפי הכספים: לדעת מי הוא האזרח שיש לו עודפי כספים, ומנך לו העודפים האלה. במדינת ישראל אין בודקים בינתיים אחרי'מוזונות ועודפי כספים, ומי שיש לו לירה ודולאר ילבש ויעל, בכל זאת לא הופיע

ישראל קיזור, מזכיר
במקום כפתור, טוב לב

אף קונה אחד ביום הראשון של המכירה החדשה. לפי סברת יודעי דבר: הלוקחות עודם עסוקים בחיפוש אחרי תיירים.

דרכי חיים

אחי, כוכבי!

"כן, אזוני!" "קפה הפוך, בבקשה!", "בבקשה לשלם!" זהו סכום המלים המוג'בל שלו במשך שעות העבודה. הוא רגיל לראות רק את הבלוריות הפרועות, או הקרחת הנוצצות של אורחי קפה "כסית". והם — האורחים — לעולם אינם מרימים את מבטם למעלה מן הכפתור האמצעי בחולצתו של ישראל קיזור, המלצר.

אבל מי שנסה אי פעם להרים את מבטו, פגש בפניו המביעות טוב לב, בעיניו הנבונות, המחייכות מאחורי משק'פיו. שערו כבר הכסף, הוא בן 54. לפני 15 שנה עזב את הונגריה ואת אחיו ועלה לארץ ישראל. במשך 9 שנים לא שמע מאום מאת אחיו. לא הגיע מכתב, לא באה ידיעה. ישראל קיזור צעד את אלפי המטרים שלו במשך היום. בבואו הביתה היה מושיב את בתו ומספר לה: "יודעת אתה, יקירתי, יש לך דוד בחוץ לארץ. פעם יכתב אליך, ישלח מתנות."

עברו השנים ובתו של קיזור כבר למדה אנגלית — היא גדלה. יום אחד הגיע מכ'תב כתוב אנגלית. הבת פוענה את השם: שרלס קורבין. זה היה האב. במשך 9 השנים עברו עליו הרפתקאות מאמץ הוא היה עתונאי בצרפת, משם ברח עם פלישת הגרמנים לאמריקה והיה עתונאי צלם. עד שגילתהו חברת כרטיס והוא היה לכוכב קולנוע מפורסם ("ברלין אקספרס"). יושבה מיד הבת וכתבה מכתב: "דוד יקר, אני שמחה להכירך. שלח לי המון תמונות של חשקנים". מוסיף ישראל קיזור ואו'

פעמים ו' הוא החל להתפשט כדי להראות את הפצעים, להוכיח את צדקת דבריו. ואמנם נראו על גופו סימני פצעים רבים על הרגלים, על הבטן, על הגב... אך כפי הנראה, היה ליששכר אוסף שלם של צלקות במקומות נוספים, ובהתרגשו תו ביקש להראות את כולם. הוא התחיל לפשוט את המכנסים, השוטרים צעקו "די, די, יששכר, יודעים", ושוב נזכר ב' מי המחזרת ובראשו: "בבית הזה הכו אותי הבריסים, וכאן אני עומד עכשו, אני חילל במדינה שלמענה שלחמתי..."

לאחר שיששכר נרגע, הסכים השופט לשחררו בערבות עצמית. נתן קנת, פרק ליט נפת יפו, התובע במשפט נגד יששכר לוי, הציע לשופט, שלוי ישחרר ב' ערבות עצמית. "תודה", אמר לו אחר כך יששכר, והתובע השיב בחיוך: "זה כמובן עד למשפט. על שינוי העדות נדון לפי החוק". לשמע המלה "חוק" ירק יששכר באיור, צווח "ח-ו-ק" ועזב את בית המשפט בדרך הפגזנית, שאינה מש' תמעת לשתי פנים...

כשעים

שיכון מוסיקלי

במלון "המלך דוד" שררה מבוכה. שעת "הפיפיא" קלוק"תה הגיעה, והתו מורת לא יכלה להנעים בגינות, בגלל העלמם הפתאמי של אקורדיון וחצוצרה מכילי התזמורת המלצרים אצו וחטטו בכל זווית ומינה, אולם הכלים האבודים נעלמו לבלי שוב.

אותה שעה, נכנס לבית מסחר כללי נגינה בחיפה צעיר לבוש בגדים מקומטים, ונעול נעלים בלויים, והטיל על השולחן אקורדיון וחצוצרה עטופים בניר עתון. בעל החנות הציע לו מחיר נמוך של 80 ל"י עבור שני הכלים. הצעיר לא עמד על המקח — והדבר עורר את חשדו של בעל החנות. נתן לצעיר דמיקדימה — והלך לסלפן למשטרה.

"מנין לך הכלים?" שאל השוט, לבוש באורחית, את הצעיר, שבת למחרת, כדי לגבות את חובו. הלה גמגם משהו על מתנה שקבל מדודה, אולם חיש מהרה הודה בכל. התברר, כי הוא משמש לע' תים ממלא מקום של אחד ממנגני התזמורת, וערך הכלים ידוע לו היטב.

"רציני? לסדר לעצמי שיכון?" אמר המוסיקאי שטרה, ונעץ עיניו בנעליו ה' ממורטטות.

"בינתיים תקבל שיכון חינוס אצלנו", אמר הסמל המשופם, שהוציא את פקודת המעצר, וספת לו דרך חיבה על שכמו.

הארץ

עוף מת ברחוב עם ישראל חי (ידיעות אחרונות) — **שלישיה נלדדה כרמת-גן** — **האב המאוסר התעקף מרוב שמחה** ("דבר") —

זה עתה הגיע המשלוח השני של החמורים מקפריסין. נא להתקשר אתנו מיד על מנת לקבלם. כמייכ נתכבד לי הודיע כי נשאר עוד מספר מצומצם של חמורים ממשלוח זה. ("הארץ")

(מודעה:) ארגון חברי ההגנה בארץ, **חטיבת יוצאי אירופה**. ("על המשמר")

עומתם: "לא די! זה לא הכל, תראו פה!" ותוך כדי כך משך מעל גופו את החולצה, פתח את המכנסים, הוריד גר' ביים... כבי' השופט המחזיר גביו, שב' פניו הובא יששכר, קם ממקומו ויצא מהאולם. השוטרים החלו להתחנן בפני יששכר, שיחזל להתפשט. "יודעים, יודעים", תפסיק. אבל את יששכר תפסה היסטריה. דמעות זלגו מעיניו, כאשר קרע מעליו את בגדיו, כדי להראות לכולם את הפצעים על גופו. לפתע התכופף והראה את עורפו: "הנה, כאן, על הראש צלקית מפצעים שקבלתי כאן, בבית הזה, עוד לפני שהייתה מדינת ישראל, כשהיה כאן ס'א'ד'."

זהה את עצמך

תמונה זו צולמה בשעת תחרות הכדורגל בין "דוואן ספורט" ונבחרת "מכבי" "הפועל" בשבת 27.1.51. קורא, שיזחה את עצמו ויפנה ראשו אל המערבת, יזכה בפרס של 2 ל"י. בשבוע שעבר זכה בפרס יהודה רייסמאל, רח' ישעיהו פרס 4, ירושלים.

כשהייתי במחזרת... בוז למדינה! לע' זאול מדינה כזאת, שמביאה אותי בחזרה לבית הזה!"

הדבר התחולל השבוע בבית המשפט המחוזי בתל אביב, כאשר יששכר לוי, בן 25, הובא בפני השופט בעון שינוי עדות. בשעתו העיד יששכר לוי נגד שני אנשים, שעברו על החוק, ולדברי המש' רה שינה אחר כך את עדותו. על כך נעצר והובא לדיון. הואיל והמשפט נדחה, ביקש להשתחרר בערבות עד המשפט, אך המשטרה לא רצתה לקבל ערבות עצמית. "יש לך קרובים?" שאל השופט, אם כן — שיבואו לחתום על ערבות. יששכר לא הסכים: "לא אלך לקרובים. אני אחתום בעצמי. אני לא אברח מן ה' ארץ! הלאי ויכולתי לברוח, אבל לא אברח! לא אלך לשבת בכלא. ואני לא אחראי בעד מעשי. אני אשחוט את כר' לם..."

איומי לא עשו רושם, ויששכר ראה, כי הוא עלול לשבת בכלא. וזה הכאיב לו. רגישות מיוחדת הפגין העצור בכל פעם, שנשמעה המלה "חוק"... "חוק, אי' זה חוק! מה זה חוק?" צעק בכל כר' חותיו. "אני חילל משוחרר, נפצתי שלש

אחת כבר גנבתי. נכנסתי דרך אשנב למט' בה. שלח אותי אחר. הבאתי משם בגדים. אני לא יודע מה שהיה בפנים. אבל נתן לי לירה. לא תפסו אותי אז. אני לא רוצה להיות במוסד. שם מכים אותי והמורה אומר: "אתה צבוע..."

ואחרי עשר שנים

השבוע, בפני כב' השופט כהן מגורי בתל-אביב, עמד צעיר בן 17. במקרה הנדון, הואשם הצעיר בחמש אשמות רצי' ניות — התפרצויות, שבוצעו בתקיפה של חדשים בלבד. אחר שמיעה קצרה של התומר, הועבר דינו של הצעיר לבית

מר: "יתכן מאד, שבקרוב יבוא אחי ארצה. כך כתב אלי, אבל בינתיים אני מתגעגע, שמעתי שהוא כוכב מצליח וכנראה עסוק מאד."

אשכנז

ידיו של "פושע"

"אמא לא רוצה אותי. היא התחתנה עם הבחור שלה, ועכשיו יש לה שני ילדים אחרים. ואבא עסוק מאד ואומר שאהיה במוסד. אבל שם מכים אותי, והמורה אומר: 'שאני צבוע'."

הפושע, ילד בן 10, חיוך, רזה ובעל עינים שחורות גדולות, לן השבוע בתחנת המשטרה ברחוב יהודה הלוי בתל-אביב יחד עם שני חברים. האחד בן 12, השני בן 15, לאחר ששלשם נתפסו אחר חצות בלילה, כשניסו לגנוב. השוטרים נהגו עמם בעדינות: הם לא ידעו, מה לעשות בהם. השוטרים מנוסים כבר בפרשת הע' ברינים הצעירים. עתה תתחיל ההתרוצצות למוסדות, לבית משפט, לקצין המבחן, לעזרה הסוציאלית. בינתיים ילונג הנערים בתחנה, השוטרים יביאו להם אוכל על חשבונם, כל אחד על שלו. יהיו גם כאלה, שיביאו להם ממתקים.

השוטרים רשמו אותו בוקר את התיק המשותף על המעשה. המבוגר ביניהם, בן ה'15, הוא כבר "פושע מועד". הלו ברח מבית-ספר לעברונים צעירים. והוא, שהע' סיק את שני הקטנים. המטרה: אשנבים. יש צורך בילדים קטנים בשוק הגניבות הסביר החוקר. "הגנבים המומחים מחפשים לא פעם ילדים כאלה, כדי שיוכלו לשלוח אותם מבעד לאשנבים קטנים..."

לא רוצה להיות במוסד... סו' פר "העולם הזה" בילה שעה ארוכה עם השלישיה. פרט לגדול שביניהם, שהסתייג נהג בחשדנות, סיפרו השנים האחרים את הכל בפשטות, ללא כל מעצורים. הגה סיפור חייו של ילד בן עשר:

"במוסד, שם נמצאים ילדים רעים והרבה יותר גדולים ממני, מכים אותי. אני בוכה, אז המורה אומר שאני צבוע. כל שבת אני מבקר בבית אבי, כי אז הוא לא עובד. בשבת האחרונה אמרתי "שלום" לאבא — ולא נסעתי בחזרה למר' סד. הלכתי לי ברחובות. בלילה ישנתי בארגז של אוטו משא. שם פגשתי אותו" הוא מצביע על הילד בן ה'12.

"גם ההורים שלי לא גרים בידה" הת' ערב השני. אני כבר גנבתי כמה פעמים. אני לא רוצה להיות במוסד לעברונים. אני רוצה לעבוד. או אומרים, כי אני יותר מדי צעיר."

בן ה'10 ממשיך בסיפורו: "החבר שלי אמר שיש לו חבר גדול והוא יודע לסדר את הכל (הוא מצביע על הגדול שבת בורה). הוא לקח את שנינו והלכנו לשפת הים. שם ישבנו על הרצפה באחד מבתי הקפה. היה ערב, וחושך מתחת לשולח' נות. הוא אמר: "כשתראו משהו נופל על הארץ, תרימו ותסתלקו". ראיתי מק' טורה. סידרתי אותה. אחר כך מכרנו 30' גרוש, והלכנו לאכול. בלילה יצאנו לרחוב גורדון. רצינו לגנוב אבל לא גנבנו. באו שוטרים ואסרו אותנו."

תוך כדי הסיפור הזה, הרגיש הילד בקופסת סיגריות ריקה על השולחן. הוא קרע אותה והחל לשחק בגורים, לפתע במשחקו, שכת את כל הדממה של חייו. "האם כבר גנבת לפני כן?" כן, פעם

לעזאזל המדינה!

די, יששכר, די!, צעקו שני השוט' רים באולם בית המשפט. אבל יששכר לא היה בדעה אחת עמם. הוא צעק ל'

בושם לפאריס

כשלוך התזמורת הישראלית באמריקה, כמוסד רפרזנטטיבי של הארץ, מוכיח, כי מוסד אמנותי לאומי אינו יכול להשתמש מן המציאות, שבתוכה הוא נזעם ומתקיים. כאשר הרימו מבקרים בארץ את קולם נגד הגישה "למען הקופה המלאה", היו רבים, שמתחו ביקורת על דברי המבקרים, וכינו אותם שוביניסטים. יחסה של התזמורת הישראלית כלפי הקומפוזיטורים והוירטואוזים המקומיים, היה תמיד רחוק מלהיות מעודד. טענת התזמורת: "המוסיקה המקומית והאמן המקומי, שיהם אינם מושכים קהל", לא היתה מתקבלת על הדעת, גם אילו לא היו נמכרים כל הכרטיסים לקונצרטים של התזמורת בלאו הכי. וכך נוצר, במשך הזמן, מצב מוזר: העומדים ליד הגה החיים המוסיקליים טוענים, שלקהל אין יחס חיובי כלפי היצירה המקורית והכשרונות המקוריים, ואילו הקהל אינו מכיר, בעצם, די הצורך את המוסיקה הישראלית ואת האמנים.

ישראל פופולרית. בנוסע התזמורת לאמריקה, ביקשה ליהנות מהפרסום שיש לישראל בעולם, אך לא לקחת עמה את הרוח הישראלית. לא ביצירה ולא בנגינה. וכך אירע, שגדול המבקרים המוסיקליים של אמריקה, וירגיל תומסון ("ניו יורק הרלד טריביון") כתב: "לשמוע את קוסביצקי וברגשטיין בפרטורא המוסיקלי הידוע, הוא ודאי תענוג. אבל, כאשר תזמורת באה מחל" אביב לאמריקה, להראות לנו את שני המניצחים האלה, וכדי להשמיע לנו מוסיקה של שומן ושבו, הרי זה כאילו הביאו בושם לפריז..."

"אינני יכול להאמין", מסיים תומסון את רשימתו, "שגם בביתה אין לתזמורת זאת משהו מרוח ארצה... ישראל היא — חדשה, ישראל היא פופולרית, ויש לה תזמורת יפה. היא צריכה גם אוריינטציה משלה במוסיקה..."

ואולי דאונס מה"ניו יורק טיימס" כתב: "...בשביל כותב שורות אלה היה דבר אחד מענין ביותר: המוסיקה מישראל..."

מה ביקשה התזמורת הישראלית להוכיח לאמריקאים? כי הציונות הביאה לידי הקמת מוסד תרבותי בעל ערך, תזמורת סימפונית יחידה במוח התכונן הראוי לשמה? כי זוהי התזמורת הטובה ביותר בעולם? קיומה של תזמורת סימפונית טובה בישראל היא ידוע, ואשר לטיבה, העריכוה כראוי: התלהבו ממלי המיתרים המצוינים, הוסיפו ואמרו, כי אין כלל להשוות אותה לתזמורת הוירטואוזיות של אמריקה.

על תגובת הקהל האמריקאי מוסר אחר דומיניק, שגילה אל התזמורת במסעה בש" ליחות העולם הזה:

כושם עם כרטיסים. ביום ראשון, 7.1.51, שעה 8¼ בערב, באולם "קונסטיט"

יושן הול", ואשינגטון. בעוד 15 דקות יפתח סיבוב התזמורת הפילהרמונית הישראלית, יישמע קונצרט הבכורה בניצוחו של סרגיי קוסביצקי.

האולם הנו חלק מן הדברים הקרויים מסורת בארה"ב. לפני שנים מעטות, יצא במפת נפש ס. הורן, האימפרסריו של מיראן אנדרסון (הזמרת הכושית המפור

במסדרונות הארוכים מכרו תכניות למזכרת, מהודרות וגדושות מאמרי סקירה מלחים בתצלומים של חברי התזמורת, סר ליסטים, מחברים ישראלים ומנצחי התזמורת. הכל מוזכרים בחוברות מלבד פאול פארה, הצרפתי, שדוקה לו חלק רב בניבוי שה של התזמורת לקראת סיבובה, ובעיקר ע"י צרוף כללישיפה צרפתיים.

התזמורת הישראלית בוושינגטון

סחפה את הטיפות האחרונות

חלקו הגדול של הקהל הגיע לאולם במצברות נרגן. רוב הבאים הם אורחים אמריקאים הגונים (משלמי מסים כבדים לממשלת ארה"ב) וגם ציונים גדולים. נבנים בשיעור של 10 עד 10.000 דולר לשנה, עפ"י מעמדם החברתי. והנה הפי עם זומן מאורע שגם להם חלק בו. אך "הסתדרות ציוני ושינגטון" עשתה חש" בון אחר. הקונצרט בוושינגטון, שנערך בחסותה, נראה מקור סחיטה הגון.

מחירים ירדו. ההסתדרות קבעה מחירי כרטיסים דמיוניים. רק מיליונרים יכלו להרשות לעצמם מותרות אלו בשם "קונצרט של תזמורת לא נודעת". אם כי מיליונרים רותשים לרוב בוושינגטון, הרי מספרם אינו מספיק למלא 3800 מקור מות ישיבה. נוצר מצב, שבערב הקונצרט נשאר חלק גדול ממקומות האולם בקופה, לאחר שציונים גדולים רבים, נאלצו בכאב לב לותר על הקונצרט. בלית ברירה, ממש

ארט), שניסה לשכור את האולם. אגודת "בנות המהפכה האמריקאיות" המנהלה את האולם, טענה: "הזמרת גדולה אר... צבע עורה — שחור". עד היום הזה, סגורה במת האולם בפני אמנים כושים. לעומת זאת מותר, "לכושם להכנס (עם כרטיסים) ולשבת לצידם של לבנים", לפי תקנון האגודה. האולם מוקף ביציע רחב וגדול, הבנוי בשיפוע, שתחלתו באולם וסופו צמוד לתקרה. הבמה פתוחה כולה כלפי האולם ומקושטת בפיתוחים אמנותיים.

השטח הריק. תאו של הנשיא טרומן היה השטח הריק היחיד באולם המאוכלס, מפה לפה, בשמנה וסלחה של היהדות הוא שינגטונית, השגירות הישראליות. טרומן, שלפני כשבועיים מצא שעה פנויה לכבד את התזמורת הבוסטונית בנוכחותו, באולם זה היה עסוק, ולא הופיע למרות רהשי ידידותו לד"ר קוסביצקי.

ברגע האחרון ירדו המחירים ירידת-פלא. אנשים ישבו באולם בשורה אחת, ושלמו מחירים שונים, בתכלית, כך או אחרת, עתה ישבו הקל דרוכים ומתוחים. אם אמת הם דברי הרבים, הרי בעוד רגעים ספורים יאוינו לצלילי התזמורת שכולה יהודית.

מנגנים בני מנצח. פעם ראשונה בדברי ימי הקונסטיטיושן הול", קלטו חדרי ההלבשה מספר כה רב של לשונות, בעת ובעונה אחת: פולנית, גרמנית, רו-סית, צרפתית, הונגרית, אנגלית, אידיש וגם — עברית. כל זה בעת ששגריריה המוסיקליים של ישראל ניסו לפרק את העצבנות, שרבעה עליהם. מנגנים החלו מכונים את כללים; יהודיה התבוננה בהם בהתפעלות: "ראה", פתה אל בעלה, "אפילו בלי מנצח, הם כבר מנגנים עצום". ד"ר למן, הרופא החביב, המלווה את ישה חפץ במסעותיו הרחוקים (לאחרונה בארץ) נחרש קצת. "הראו להם", אמר ליוסף קמינסקי. האיש, תושב וואשינגטון, המכין את בני עירו חודשים אחדים לקראת "המאורע הגדול ביותר בדברי ימי המוסיקה".

מנחם אבירום (מהלך קלקלשטיין), ש" שבר אחת מרגליו לפני כחודשיים, בשעה שהחליק על שיש מלון "המלך דוד" ב"י רושלים, התהלך עתה, מקלו סועדו. הוא סקר את האולם במבט מלכותי, פול אל עבר תא הנשיא הנעדר.

קלרי מקבלת מפתח. קלרי סר-בש, מנגנת הנבל החמודה, בשמלת ערב מבריקה, לחייה אדומות מהתרגשות, נר-אתה חמודה מתמיד ודברה עם לורנר וא-ליס פניש ב... הונגאריה. "אינו שפה זאת?" שאלה אמריקאית צעירה, "אינך שר" מעת "ענה כן לזוהר", "עברית, כמוכנ". קלרי סר-בש והפניששים שוחחו על המ-סיבה, שהתקיימה אה"צ אצל ראש העיר, בה קבלה קלרי, נציגת התזמורת, את מפתח העיר והמחוז.

השעה 8.30 ובאמריקה נוהגים לדייק. יעקב סורוביץ מוחה כפים, עפ"י המסורת -- סימן למנגנים לעלות. הם עולים על הבמה משני צידיה. הקהל מקבלם בתשור-אות. אחרון עולה רודולף ברגמן, הנגן הראשי הערב, ד"ר קוסביצקי נראה מס-רך דרכו לאיטו, שחוח קמעה. הקהל מת-רומם על רגליו הכל מוחאים כף בהתלה-בות.

לאחר ההמנון האמריקאי, נוגנה "התק-וה" ולאחריה החלק האיטי, "התהלים", מתוך הסימפוניה הראשונה של ב"חיים. הסימפוניה התמישית של פרקופייב הש-לימה חלק ראשון של התכנית. השני: — הסימפוניה הרביעית של צייקובסקי, בניצוח קוסביצקי בביצוע התזמורת הפיל-הרמונית הישראלית אשר סחפה מהיצירה את הטיפות האחרונות.

חוטי האורך בארי; (47) מקום ריק; (49) מד לעוצמת האור; (50) מקוה רחב ידים; (51) יום טוב; (52) בתוכי.

פתרון תשבץ מס' 52

מאוזן: (2) אבן; (6) פחד; (8) מבריא; (01) כסא; (12) צי; (13) רק; (14) כל; (15) מץ; (16) חקלאי; (18) תבערה; (19) מתפטר; (21) מילא; (24) הרף; (25) סילו; (28) טעד; (29) רש; (31) ממון; (32) יען; (34) גר; (35) קנוח סעודה; (36) ין; (37) נכה; (39) בד; (40) תל; (41) הדס; (42) תכלת; (44) גלימה; (51) הכחשה; (53) עש; (54) לג; (56) ת; (57) תא; (58) שטן; (60) הרורה; (63) נצר; (64) גרד.

מאוזן: (1) צח; (2) אבק; (3) כר; (4) גיב; (5) טס; (6) פית; (7) דחליל; (8) מרים; (9) אלתר; (10) כנעני; (11) אמה; (17) מפרים פרסה; (20) טף; (21) מערכת; (22) יד; (23) ארנב; (25) סנדלר; (26) לי; (27) ועידה; (28) סבג; (30) שוד; (31) מות; (33) ננס; (38) הר; (41) הב; (43) לגיון; (44) פר; (45) סק; (47) בטחון; (48) בהלה; (49) יהיר; (50) גשש; (52) החר; (55) גן; (56) דוד; (59) טל; (61) הר; (63) צב.

תקון טעויות תשבץ ענק מס. 53

מאוזן: (125) פלוגות שדה; (186) עיבר הכהנים ביהודה.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

תשבץ מס. 54

מאוזן: (1) בעל שלושה ממדים (בהנדר-סח); (5) יללה מתוך צער; (9) מדינאי יש-ראלי; (13) בעינים פקוחות; (15) קיים; (16) פחד; (17) אמצע; (18) מומחה לעקבות; (20) פוסט; (21) הדר; (22) מומחה לקליעת פיאה נוכרית; (23) רזה (בראשית מ"א); (25) שקט; (26) סדר; (28) תנור גדול; (30) אחת מן המדות, שהתורה נדרשת בהן; (33) נחיצות; (34) תן! (35) עטרת פרחים; (36) מכשיר ימי; (38) נעלה; (40) רקורד; (41) ביטוי; (43) ענף רך וזק; (44) עוד; (46) בעל-חיים; (48) סימן מוסיקלי; (49) קבור צח הערפלים הגדולה בשמים; (53) חצי-אי בית השחור; (54) צילינדר.

מאוזן: (2) קבוץ עננים; (3) שבויל הדגן (בראשית מ"א); (4) מנת אוכל; (5) שר על המדבר (ישעיהו י"א); (6) קרוב הבשר החי; (7) תא (בראשית ו'); (8) חג; (10) מין כנור בעל צלילים נמוכים; (11) אוי לו ואוי לשכנו; (12) מצע בתוך הנעל; (14) תחום צבורי; (16) תסרוקת משערות זרים; (18) עבר; (19) מסילה; (22) נסתר; (24) עני; (27) משען לחולה רגל; (29) טבור החי (יחזקאל ט"ו); (31) מפתח; (32) מלאכה ב" היקף גדול; (34) העברה; (37) בור לדרי-כת ענבים; (39) כיתור; (42) לא צר; (45)

נדורגל

יחידים אורזים

הנזיפה התמורה ביותר, שאפשר לומר לכדורגלים האורזים, "לזואן-ספורט" הוא, שאינם עולים על רמת הכדורגל המור שגת בישראל. אם במשחק הראשון לא היתה עובדה זו ברורה וגלויה לכל, הרי לאחר ארבעה משחקים של האורזים על אדמת ישראל, נתגלתה בינוניותם על כל צדדיה. ככל קבוצה מחוץ לארץ, קצרו האורזים שפע של ענין, למרות שפגיעותיהם ברגליים עלו על הפגיעות בכדור, עוררו גלי התענינות בקרב אוהדי הכדור. רגל המשחקים האחרונים הגבירו את המתח וגרמו ניהושים שונים על יכולתם וכשרונותיהם של אנשי "לזואן", אך הם לא יזכו לשם הטוב שרכשו הקבוצות הקודמות שבקרו בישראל. "לזואן-ספורט" תש"מ דוגמה טובה לשיטת הכדורגל הנהוגה בשווייץ, ואולי לרמתה, אך לא ליותר מזאת.

סחורת ייצוא וזא קופצים. אם כי חסרה התאמה בקרב הנבחרת מל"א, אביב, הרי הנצחון על האורזים למד שאין הם מצטיינים. היו כבר בארץ קבוצות מעולות יותר, אך השייכים אינם מתרוממים מעל הרגה הנהוגה בישראל. קבוצת "מכבי" תל-אביב, בהרכב טוב על-לה להכות את האורזים שוק-על-ירך ואין צורך להשיג דוקה נצחון משפחתי. אין ספק, שההירות של השחקנים, שליטתם על הכדור, תנועות גופם המטעות והקוץ דיציה הגופנית שלהם עולות על אלה המקומיים. אך כדי להגיע למסקנה זו אין צורך להביא שחקנים משייך החתונה ואף שר להסתפק בקבוצות התורניות השכונות מצפון. מי שאינו מסתפק בסיבה זו יסיי

גזור את גזור מסתערים
ליטופים בידים

כים להשאיר את בחורי "לזואן ספורט" בביתם. מסיבה נוספת: "פרסלונטה יודן" הספורטאים האורזים לא התנהגו בהתאם לכללי ההיגיון הספורטיבי ותרגו מסגרת המותר גם במשחקים בינאזריים. פעמים רבות נתגלה שהם מחפשים את הרגל במקום את הכדור, וידיהם טיילו יותר מדי על שחקני הקבוצות הישראליות. משחקם אינו מבוסס על הברקות חיצוניות והוא תכליתי ביותר. אי-ייתורם והרצון לנצח בכל הדרכים מצדיק הרגשה זו. במשחק נגד "הפועל" תל-אביב היה הקהל עד לליטוף פים קלים בין שני שחקנים, אך כל הרקע של התנגשות זו אינו ברור לנו: אחד השחקנים האורזים רגז על "פאול" שגז ש"הוא צעק בקול-רם: "פפולנטה-יודן" (יהודים אורזים). מפליא שכל אותם השחקנים, שהיו על המגרש ומוכנים להשבע ששמעו זאת כמו אונניה, לא הגיבו כלל ועיקר. במשחק האחרון נסו השווייצים להחריף את שיטת משחקם, אך...

משורקיתו שני שניידר. בדור קרב החריף, במשחק הפרידה, התרחק האורזים מכל "פרסללי", אך משורקית הפלא ועינו החדה של השופט מקס שניידר הבחינו בכל. הופעת-הכוכבה של שופט בינלאומי זה, שבא זה מקרוב לארץ ונתכבד בשיפוט במשחק הקשה ביותר, עברה בהצלחה וצפצופיו קנו את לבות קהל האלפים. שופט הכדורגל. מהימים בעיה חשובה ומרכזת הכדורגל בישראל

גנרל רוכב-מספרים

הגנרל רוברטסון, מפקד הכחות הבריטיים במזרח התיכון, נזכר, שהפך את חוקי האדיבות: הוא לא ביקר במדינת ישראל. כדי לתקן את המעוות, הודיע על בואו לקריה. היה זה מובן מאליו, שאין בקור זה שייך לדיונים על חברות היסתייכות, לביקור האדיבות של משה דיין בתורכיה, לביקור הנמוסין של ראש הממשלה ביוון ולפניית ישראל לקבלת דולארים אמריקאים (סעיף 4).

הדבר לא היה ברור כל כך לחיכים של מפ"ם: הם שאלו שאלות לא נעימות. למחרת היום, הופיעו כתמים לבנים בעתונות: הצנוורה פסלה את כל הענין, כולל שאלות "הי-כים. כעבור שעות, הודיעה לשתל המודיעין הממשלתי (השייכת, בניגוד לצנוורה, לזרוע האזרחית של ראשי-הממשלה) על בואו של רוברטסון.

החיכים התרגשו. מאז קרא ח"כ מפ"מי את הטור השביעי של אלתרמן בכנסת, לפני שנה וחצי, היה ברור, כי אין צנוורה על דברי הכנסת, אלא אם כן מחליט על כך המוסד הריבוני עצמו.

בסדר-הכל: הצנוורה הסיגה, כרגיל, בדיקת את ההפך ממטרתה. גם מחוץ לכנסת החלו אנשים להאמין, שהגנרל, הרוכב על מספרי-הצנוורה, בא כדי לנהל עסקים, אשר לא נעים לממשלת-ישראל לפרסמם.

פקידונים קובעים

כשהחלה מלחמת קוריאה, נהגו העתונאים מחופש פרסום, ושהיה, למעשה, בלתי מוגבל. בניגוד לשיטות הרווחות בכל מיני ארצות החיות תחת אשליות המאה הקדומה, הרשעה אמריקה לעיתונאים חופש מוחלט לכתוב את אשר ראו, ואת דעתם על מה שראו.

הצנוורה היחידה היתה צנוורה מרצון טוב של הכתבים עצמם, שהחליטו כראות עיניהם אם מותר לפרסם דבר או לא. לעומת המעליות הרבות שבשיטה זאת, ושתנה לעם האמריקאי לעמוד על הנעשה, היו גם מגרעות לא מעטות — לעיתים מסרו העתונאים, בתיאורי הקרבות, ידיעות חשובות לאויב. אך חטאם הגדול היה הביקורת החפזית, שמתחו על גיהול המלחמה.

לפני שבוע הטיל המטה הצבאי האמריקאי בקוריאה צנוורה על ידיעות מן החזית. למרות שצנוורה זו היא מינימלית ונוגעת רק לידיעות צבאיות גרידא — בניגוד לנוהג הצנוורה בארצות מסוימות אחרות — לא מצא הדבר חן בין העורכים האמריקאיים המפוקקים.

בארצות הברית — שם אין כל צנזורה — יצאו העתוננים בהתקפה חריפה על עצם שיטת הצנוורה. כדאי להפסיד קרב בגלל פרסום ידיעות סודיות — אמר אחד העתוננים — מאשר להסתיר מעיני הקהל את המצב בחזית ולתת בצורה זו חסיונות למפקדים גרוועים, ולשיטות צבאיות נפסדות.

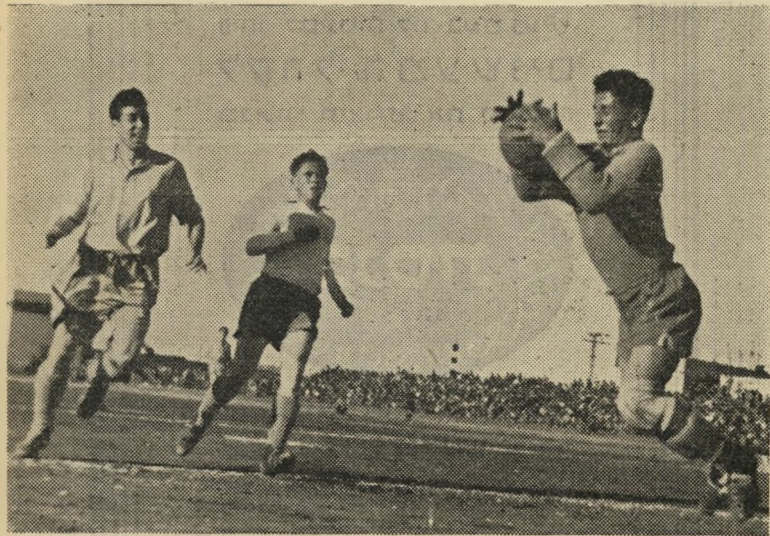
דעתם הכללית של העתוננים האמריקאים: הצנוורה היא נשק אוטוקרטי, שניתן לפקידונים, שכל אדגמה לפסול דעות שליוות עליהם או על הממונים עליהם.

קרב אילם. עתה חוזרים העתונאים ומחדדים את שכלם, כדי למצוא דרך לרית מות את הצנוורה, ולהעביר ידיעות מתחת אפו ההתרחות של הצנוורה. צריך לדעת היטב את חוקת הצנוורה, (בארצות נאציות שומר גם הצנוורה על סמכויותיו ואינו מעונין לעבור עליהן) ואז אפשר להעביר ידיעה, שתהיה טרייה ומעניינת ובכל זאת מצנוורת.

הצנוורה של החזית הקוריאנית, איש בעל דת של מתאגרף, עקשן שאינו זו כמילי-מטר מן החוקים המקובלים, גרם עצמת נפח רבה לעתונאים. כל ידיעה שהגיעה אליה, נותחה וכל הצימקים שבה הוצאו. בין העתונאים והצנוורה התנהל קרב אילם. העתונאים ניסו לערער לפני מקראתור, בואשינגטון, אבל הדבר לא עלה בידם. אמר עתונאי אחד: "גם בחלום אני רואה את בעל הלסת בא אלי כשמספרים גורל לות בידו, והוא תפץ לקצר את לשוני."

העתונאי הראשון שהצליח להערים על בעל הלסת היה אלכס וולטון סופר רוי. טר, אלכס כתב פורטניה ארוכה ובה הוכיח את הבריגור האנגלי טום ברווי, מפקד הבריגדה הבריטית ה-29, בעל הלסת המפורסם קרץ בעיניו הכחולות. המספרים השמימיים שקשקש קצרו, שמו של ברווי ולאומיותו הושטו במחי יד. אבל אלכס לא התיישר. הוא חזר וכתב, אך תאר את ברווי, כ"בריגור האומות המאוחדות, לבוש מעל צבאי בריטי". הצנוורה העביר את הידיעה.

טוביה רפואה, מנחם פיש, אלכס אליור וצבי פנקס. כל אחד הגיע ראשון במקצועו, לאחר שבלע את גולות הארבעה וכוון בדקדקנות את רובהו למטרה. מזג אויר מתחלף הוסיף על המתח ומירון הנקודות שימש פורקן לכל מתחרה ומתחרת.

חודורוב והכדור (באמצע שניאור)
מכות שוק על ירך

חרה

מאורעות השבוע

■ שני שיאי "הפועל" באחלטיקה-קלה הושגו בתחרות אחת, שהתקיימה ברחוב בית. עוד לא הספיק שיאו של פנחס פור לונסקי, בן כפר-חיים, להתאורח וכבר קבע אותו ספורטאי שיא חדש. פנחס יורה את הפטיש בטכניקה מלווה בכוח (הוא מ"צ) ולפיכך שיאו הקודם — 34.91 מטר — עומד בצל לעומת השיא החדש — 36.11 מטר. הבחורות, שהן בדרך כלל קובעות השיאים והטון בעת האחרונה, נטלו את השיא השני. הפתח-תקואית דליה קליינמן ממחרת בריצתה והיא שפרה את שיא "הפועל" (שהיה בבעלות כפולה: בלהה סיני ורות הרשלר) בשינה אחת — 13.2 שניות. הקיבוצניק דוד טבק הוכיח, שעוד לא נס ליחו בעת שזכה בשלש ריצות: 60 מטר (7.0 שניות), 100 מטר (11.2 שניות) ו-400 מטר (54.0 שניות).

■ השוטרים הפסיקו לרוץ אחרי גנבים ופתחו במסע נגד הכדור. הליגה לכדורגל המקיפה 7 נבחרות ממחוזות המשרה תע-ניק לאלוף גביע הנושא את שם המפקח הכללי של המשרה, בינתיים צועדים בראש התל-אביבים, כשברשותם 5 נקודות. הצבא הצרפתי זינז יותר מהצה"ל בכדורגל, ולפי הזמנת מרכז "הפועל" תבוא במחציתו השנייה של חודש מרץ כבר צרפתית (נראה שזרם האמנים הבא לישראל קסם גם לאמני-הכדור). הכדור רגלנים הפעם הם חיילי-הצבא, שהקימו נבחרת ראווה לשמה. הצרפתים ישתקו ב-קהיר במסגרת המשחקים על גביע הים התיכון והם יסורו לביקור בישראל.

מלמד (ימין) וחזק לזואן
פניעות ברגליים

ובימים אלה, הוצעו חמשה שופטים (שניידר, אריו, לויכטר, שר וישמסקי) להתאחדות הבינלאומית לכדורגל — פיפ"א — כדי שישפטו במשחקים בינלאומיים מחוץ לישראל גס-כן. עוד כמה משרקיות מעורלות ותמנע חרפה על המגרשים השונים.

בארץ, בתחרויות בינלאומיות ובמפעלי הגביע, שיתחילו בשבוע הקרוב. **סולם שהגזירים טפסו בו.** מעניין, שהתופעה המשתפת לרוב הקבוצות המבוקרות בישראל היא הסולם המס-תמן לפי תוצאות המשחקים. בתחילה זו-כים האורזים, אך כאשר לימדים את יתרונותיהם, מתחיל הפרש השערים לרדת ועצמו גם מתקרב הנצחון של הישראלים. בהופעת הבכורה של השווייצים, גברו הור-רים על קבוצה מעורבת של "מכבי" פתח-תקוה, רחובות ו"ביתר" תל-אביב בשיעור של 1:3. במשחק השני נגד "מכבי" תל-אביב הוכרחו להסתפק בנצחון מינימלי של 0:1 ואילו במשחק השלישי סיימו את 90 הדקות נגד "הפועל" תל-אביב בתיקו (2:2).

עתה, אם כי קצת במאוחר, הגיע תור רם של התל-אביבים והם גברו על הל-זאנים בתוצאה של 3:2. הסולם מורה על יחס שערים קטן ביותר — 6:8 לזכות האורזים. מכל השערים שספגו כדורגלני שווייץ בישראל נוטלים את החלק העיקרי האחים גלור: יהושע וחיים. השעי-רים נשארו במשפחה ושמה יגיד עתה משהו לכל חובב כדורגל באירופה. האחים התחלקו במספר השערים, אך חיים נטל את העליונות בכבשו 3 שערים בעוד ש"ש"ש" הסתפק רק בשניים. אך למרות הכל גם בין האחים חסרה...

ההתאמה בקבוצה מעורבת. כאשר חסרה ההתאמה בין שני אחים, הרי ברור שבעת שמשחקת קבוצה מעורבת מה"פועל" ו"מכבי", לא תהיה התאמה. תחרות הפרידה במשחק הבינלאומי שמשא-אמון ראשון לנבחרת תל-אביב (בלי "ביתר"). אין בכך משום זלזול באורזים, אלא עובדה רגילה בכדורגל הישראלי, שכבר קנתה לה שכיחות. כולם גאונים ואין צורך להבריק ולשפשף אותם בצור-תה. הרי אחרי הכל הם יושבים בבית-קפה אחד ולוגמים קפה במשותף; היש הכרח לזמנם ביחד במגרש כדורגל? גרעין קבוע ומגובש חייב להיווצר, סגל שחקנים שי-הו את הנבחרת הלאומית ויתאמנו באופן סדיר וקבוע. הזמנת קבוצות מתוך-לארץ דורשת גם קצת התחשבות בכבוד הכדור-רגל הישראלי.

קליעה למטרה

הגיל מ-7 עד 70; המתחרים באו מירושלים ומראש-פנה והתחרות קליעה למטרה השתרעה על 5 ימים רצופים. טובי הק-לעים בארץ התכנסו במגרש הציידים כש-הם מצויידים ברובה וזעיר ומוכנים לירות ממרחק של 25 מטר. הרעיון "ללמד את בני יהודה קשת" חודר אט אט לשורות תופסי-הרביבים והמטחח של מועדון הציידים החיפאי השמיעי קולות צפצוף בלי הרף.

תוארים בשפע. התחרות הראשונה בשנת 1951 העניקה למצטיינים תוארים: אלופים ארציים במצבים ובסיכומי נקודות. כאלוף הארצי בכל המקצועות הוכרז דב בן דב (אסף 262 נקודות מתוך 300) ולדוד צעדו מונא-לובין, מנחם ילינוביץ,

כאשר "נשים חובבות תעופה" הזמינו להן נשפן, ציינו בכרטיס ההזמנה: המזמנים מתבקשים להופיע בבגדי ערב. אמר טוביה, כשהורו מסור במחנות "סולל-בונה", שהוא מנהלם בנגב: "לא אופיע בפיוזמה שלי — אלה הם בגדי הערב היחידים שיש לי".

אמר פייטרו נאני, 67, מנהיג הסוציאליסטים באיטליה, ומי שהיה סגן ראש הממשלה: "עתידי אני יכול למות. פגשתי בסוציאליסטית יפהפיה".

היפהפיה: מרייה בודיארי, 19, בתו של אחד מטובי פרקליטי איטליה

שושנה דמארי, זמרת מחשוף עמוק ורב

וסוציאליסט בעל שם, שנבחרה למלכת היופי בקיץ שעבר:

כשאר דווייט ("אייק") אייזנהואר הפליג לאירופה, הודרו מכוון גאלופ וערך משאל: מה הם סיכוייו של מצביא הצבאות האטלנטיים להיבחר כנשיא ארצות הברית?

התשובה: 59%, בהשוואה ל-28% של טרומן. (13% לא השיבו).

אולם סיכוייו של ד"ר דב (הצנע) יוסף להתחבב על הציבור, טרם עלו: רעם "הצופה", בטאונו של הפועל המד רחי והמזרחי, השותפים החשובים בחיות הדתית: ממקור מוסמן נודע לנו, כי שר התחבורה, ד"ר יוסף, טס בשבת מלוד לאילת. המריא ששבע וחצי בבוקר יחד עם חבר עוזריו וחזר אחר הצהריים, לפני צאת השבת.

כשראה יוסף אבו גוש שמחאותיו אינן מועילות, נקט בצעד מקורי ביותר. בא לפתח תחנת המשטרה שבכפרו, ששימשה פעם ביתו, שלף אקדה וירה בשוק של עצמו.

כשחש אמבולנס למקום, והעביר את הפצוע קל לירושלים, הודיע: זה היה מעשה מחאה על גירושם של ארבעה מלחי, אשר אני רואה את עצמי אחראי כלפיהם מבחינה מוסרית.

כאשר נודע במושב אביחיל, שליד נתניה, בו יושבים חתיקי הגדודים העבריים מימי מלחמת העולם הראשונה, כי דוד בן-גוריון, ראש הממשלה, עומד לבקר במושב בטי בשבט, להשתתף בני טיעות, התלכסו לקבל את פני ב. ג. בצורה הגאות.

קבעו: יש לצאת לקראתו עם לחם ומלח.

שיחם המושב, שעליו הוטל התפקיד, חיכה חינם ב. ג. לא הופיע.

כשהמריאה שושנה ("אני מצפת") דמארי, ביום ה' שעבר מלוד לאמריקה, ושם תשיר במשך כחצי שנה, השאירה בידי בעלה, שלמה בן-מנשה ובתו, נאמה, בת ה-6, בתור "במקום", פסל של עצמה, שהוגש לה כשי באותו יום עיי הפסל משה גאנח.

כשראה הרב יששכר דמארי, אבי שושנה וסעדיה, את המחשוף העמוק (של הפסל) קרא בתדהמה: "ריבוננו של עולם, כסו אותו!"

מטריה, פרווה ואולקוס

■ "והתיק מלחמות העולם" בעיר ניוארק אשר בארצות הברית שלחו לקדמנא אצל ראש ממשלתה ושחר השלום של בריטניה, שי: מטריה.

ההסבר: "במקרה שנוויד צימברר ליון לא ציווה לך את מטרייתו... כדי לפייס את הקומוניסטים הסיניים".

■ אחר שברית-המועצות הורשתה לחפש נפט בצפון פרס, היה מרשל יוסף סמילין נדיב ביותר. השבוע שלח לפארייה איספנדריארי, כלת השח הפרסי, מעיל פרווה יקר ערך מתנת כלולות.

■ יעקב מזיק, נציגה הראשי של ברית המועצות באר"מ היה, לעומת זה, קשור למיטתו. הסבה: התקפת לב.

■ לא טוב ממנו היה גורלו של ארנסט בוויין, שר החוץ הבריטי, שחלה בדלקת ריאות רצינית, שהגבירה את השמועות על חילופים קרובים.

■ גם בישראל לא היה הכל כשורה: אדוף יצחק שרה, אחר שנתיגע, כנראה, בתפקידו החדש: חבר מועצת עיריית תל-אביב, נותח בבית-החולים "בילינסון".

■ איוזבט טיילור, שחקנית הבד הצ'כית (18) המתגרשת מבעלה, לא נוקתה: אחר שאבדה את תיאבונה וגברו מכאוביה לאחר הארוחות, קבע הרופא: סימנים ראשונים של אולקוס.

נשיקה, פסנתר וקנס

■ אחר הצגתו ברמת-גן, ישב רקדן הסטאפ פאול דראמר ב"כסית" בתל-אביב. ניששה צעירה והובת שיער, נשקה לו על לחיו. דראמר לא נרתע, קם, נשק לנצרה אף הוא.

פירשה הצעירה, שהסמיקה כולה: "זאת התערבות". הלך: חברתה שלמה לה שתי לירות.

■ חוזה אימורבי, הפסנתרן בעל השם, המרבה להופיע בכרטיס קולנוע, החליט להשקיע כספים נוספים במקום הנכון: החדש, שעה שביקר בפאריס, בירת צרפת, רכש את פסנתרו ה-38.

■ אותה שעה דנו שלטונות צרפת בשחרורו של המרשל פטן, הישיש בן ה-94, שעמד בראש ממשלת חושי.

המרשל שנידון ב-1945 למאסר עולם על שיתוף פעולה עם הגרמנים, איבד את זכרונו ומתנזן יותר ויותר.

■ כאשר סיר רונלד פפורם, מושלה הראשון של ירושלים, מוזרח יודע עברית, פנה לצירות ישראל בלונדון בבקשת אשרת כניסה, לא קיבל תשובה.

מקורבים הוזהרו: קיימת סכנה לחיך, באם תבקר בישראל.

סטורס, שנתפרסם בפעילותו האנטי-ציונית, הצטער: "מעולם לא שיערתי שיאסרו עלי לבקר בישראל".

■ באותו שבוע עמד אחד מידידי הטובים של סטורס, עיצמת אינונו, מי שהיה נשיא תורכיה, לפני ועדת חקירה של בית הנבחרים התורכי.

הכחיש את האשמה שייחסו לו: קבלח שוחד ומעילה בכספים, שנאספו לטובת ניווקי הרעש הגדול בשנת 1939, שכתור צאה ממנו נהרגו 50 אלף איש.

אינונו נאשם, כמו כן, בהתנהגות לא נאה: שיחק בקלפים בתחנת הרכבת של אנקרה, לפני שיצא למקום הרעש, צחק חשתה שעה שהעם התאבל.

אחר שלא הוכחה אשמתו העיקרית: לקחת 70 אלף לירות תורכיות (עשרת אלפים ל"י) על חשבון נסיעתו למקום הרעש — בוטלה ההאשמה.

■ סירניי פטנלי, הסוחר היהודי מלונדון, ששיחז שרים ומנהלי הבנק הלאומי נידון בפאריס, בהעדרו, לשלוש שנות מאסר, קנס של 50 אלף פרנק (50 לירות) ותשלום 50 אלף פרנק נוספים פיצויים לחברו שרלם זילברר שמיין, שאיים על חייו.

אחר שסטנלי עלה לישראל, יצא לצרפת, התארח בביתו של זילבררשטיין במשך ששה שבועות; ביקר עם בני משפחתו בתיאטרון, במוצאי סוסים.

כאשר חזר לישראל שלח למארחו מכתב: "החזר לי את עשרת אלפים הלירות (שלקחת ממני) במשך שלושה ימים, או תשלם בחיך".

פידמה, יופי ומלח

■ דוד טוביה, ראש עירייתת של באר-שבע שוב בלט בחדשות.

כתובת המערכת והתנהלה: תל-אביב, רחוב לילינבלום 12, סלפון 66765, ת. ד. 136 / העורך: אורי אבנרי / המו"לים: אברהם גורדון / שלום כהן / דפוס מ. שהם, תל-אביב, רחוב פין 6, סלפון 2239 / גלופות: צינקגרפה ארץ ישראלית בע"מ / ההפצה: דוד טופל ובניו, תל-אביב.

מדינת ישראל

כיווד לסגירות-לוד-בע"מ מגיש

לקהל המעשנים

מביכורי תוצרתו את הסיגריה

תערובת של טבק מזרחי מזנים משובחים ועדינים שהוכנה על ידי מומחים מעולים בעלי-שם

עד עתה הוצאנו

קונסול

20 סיגריות

מטבק מזרחי

205

פרוטה

כנסת

20 סיגריות

מטבק מזרחי

150

פרוטה

האם הדואגת לבריאות והתפתחות ילדה מזינה אותו בנבטן

נבטן

מזון מיוחד לתינוקות וילדים נבטן

יסוד בריאות הילד

מומלץ על ידי רמתסדרות רפואיות בישראל - תוצרת ארצנו

פסנתרים

מפירמות ידועות שם תקונים

א. וסטרמן. ת"א רח' רש"י 9

ער

לכל חלקי ישראל

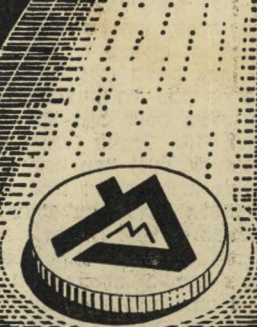
שרות נופעים וחבילות

לטבריה

תל-אביב - ירושלים - חיפה

סל 2420 סל 4810 סל 3637

סבריה סל. 101

סמל

האיכות המקורית מכסף

כלי שולחו מצופים כסף באחריות ל-25 שנה

קולנוע בתל-אביב

אסתר — ההגדה לבית פורסייט

מנדלור — היולה

אופיר — נשמות נבוכות (3)

אוריון — ענני הווה (3)

קשת

הנקוי לבעלי טעם

קשת מנקה וצובעת

סרטים

„ענני הזוהר“

דמות מצויירי דגאס... פיתת של תקופת הג'יז... המחשה חייכנית של חן... כך תאר מבקר אמריקאי את מארלין מילר המפורסמת — ולדעת רבים אף הגדולה — שבכל כוכבי הבמה המוסיקלית האמריקאית.

מארלין החלה את דרכה בתיאטרון עם אביה החורג, אמה ושתי אחיותיה כלהתקולומבינים. בתקופה מאוחרת יותר הצטלמה להקה לשלשייה שנודעה סביב העיר לם עשר שנים ארוכות. בלונדון, מיד לפני המלחמה הקודמת, ראה את הרקדנית הצעירה לי שוברט, המפיק המפורסם, והוא הזמין אותה לשוב לברודוויי. עתה היתה עליה מהירה, ובן לילה הפכה לכוכב הנערץ ביותר בניו יורק ובאמריקה כולה. ומאז היתה כל אופרטה שבה הופיעה זוכה מיד להצלחה.

רק בחייה הפרטיים לא הצליחה ביותר. נשואיה לזמר קטרס נגמרו בצורה מירגית ביותר, כשבועלה נהרג בתאונת דרכים שעה שמהרה לנסוע אל הצגת הבכורה של הצלחת הגדולה ביותר „סאלי“. מאז חלתה מארלין במחלת לב, ובכל זאת המשכיכה להופיע בהצגות רבות עד מותה בשנת 1936, והיא רק בת 38.

ענני הזוהר הוא סרט ביוגרפי על חייה. והתסריט נשאר ברובו נאמן לעובדות ההיסטוריות. אולם טוב עשה הבמאי, דוד באסלר, שצמצם בעלילה והרבה בקטעים המוסיקליים.

ג'ון הייבר אינה בוכב בעל שיעור קומה גדול, ברם כרקדנית וזמרת היא ממלכה את תפקידה בחן רב. מלבד זאת היא נעזרת בהרבה על ידי בן זוגה למחול ושירה ריי בולג'ר.

בולג'ר הוא רקדן מצויין, המופיע בשנים האחרונות בהצלחה רבה על במות ברודוויי, ולעתים רחוקות אף בתפקידים קטנים בסרטים. בענני הזוהר, הוא ממלא את תפקידו של ג'ק זינגר, רקדן מקצועי העוזר למארלין בקריירה שלה והגו אף נושא נכונ לאהבה של הנערה הצעירה. בסרט זה נתנה לו הזדמנות מצוינת להרשים את כשרונותיו הן כרקדן והן כשחקן מימיקן ממדרגה ראשונה.

„הבאדיקה האלמתי“

באביב 1945 סגרו בנות-הברית על בזהמיה, לבה של איורפה, בתנועת-מלחצים אדירה. מצפון-מזרח דהרו משורייני הצבא האדום בעוד שמערב פלסו להם דרך האמריקאים. הגרמנים בפראג החלו לסגת.

לי זה לו (המגבית המיוחדת) * צחוק בלי פחדות

התלהבות עצומה (שלא היתה שונה בהרבה מליל 29 בנובמבר 1947 בתל-אביב) תקפה את התושבים חסרי הסבלנות. דגלים צ'כוסלובקיים הונפו ברחובות. אך הגרמני היה עדיין בלב העיר והתנגשות בינו לבין ההמון התוגה היתה ממש בלתי נמנעת; הנאצים פתחו באש על אזרחים צ'כיים שלווים.

„המגבית המיוחדת“

לאימפרסוריו ולין ולבמאי וולף יש אומץ לב רב. מבלי להתחשב בהפסד העבר, בבקורת הקטלנית מצד המבקרים האמריקאים, הם ממשיכים בדרכם מבלי להשתנות. בתכנית משתתפים רוב הכוחות הידועים לנו: חנה אהרונ, רוזינסקי, אלכסנדר גרו-נובסקי, גיטה לוקה, רעיה גולדין, בן סירה ורוזנברג. הם אינם מחדשים מאומה.

המגבית המיוחדת מתחילה, כמובן, באימריקה, ושלוחת ארצה בין היתר תייר אריקאי (הרסט דוד), הדומה יותר להונגרי, שגולע ארצה דרך פריז. הריוני מתחיל בגמל חיפה — תחנת המכס היא „מועדון“ לפקיד מפקד ולסבל התימני. הנושא המרכזי הוא הנגיף המוכר. עוברים לפנינו אחריו בסך: עולה חדש, חוזרת, איך חזרה לארץ, עם אותן חמש הלירות, בשעה שהביאה פריג'ור ועשר מזודות? וכל מיני טפוסים אחרים. הם הופכים עולמות, אבל כולם משתתקים עם בוא הוד מעלתו התייר האמריקאי, אל תחנת המכס. דוד הרסט התייר הפולני-אמריקני, מתחיל מכאן בדרך מלאה צחוק לא תמיד פיקחית: הוא מגיע אל תל-אביב, לקבוצה, לירושלים עיר הקודש, ולבסוף נקלע למסיבה בקריה.

בדרכו מספיק נציג הודו סאם לקבל מושג מסועף למדי על ארץ הקודש. אך בכל פעם, הוא מופתע מחדש לנוכח גר לוי גוספ, תוך כדי גילוח, הוא מספיק להאזין לשיר, המושר לכבודו, לחלק סיגרים ולראות הפגנה מפאיי-מפא של שני אנשים.

סיגרים, שעונים. כדי לגנון את התכנית, ולנסות להתחילתה, התקבצו מסביב הבמאי וולף: נתן א. נ. גרדי, מ. וילנסקי, אברמוביץ, ספקו לו פזמונים חדשים, המושרים בפי חנה אהרונ, רוזינסקי ואלכסנדר גרונובסקי. מצילות את הקטעים החלשים: התפאורות הנעימות לעין.

אברהם רוזנברג הוא היחיד הידוע משחק. אילו היה תיאטרון לילה-לו מבין שאסור לו לתרוג ממסגרת הריו, היה הקהל צוחק, נהנה והולך הביתה מרוצה. אבל ברגע, שהבמאי מכניס למחזה קטעים דרמטיים (לפני חומות ירושלים), חורג התיאטרון ממסגרתו ונכנס לשדה לא לו. חבל שאברהם רוזנברג אינו מוצא את מקומו בתיאטרון רציני בתפקיד שחקן אופי. הקטע המוצלח ביותר הוא האחרון. זה משאיר טעם נעים: מסיבת-גן בקריה, לכבוד רוזנברג (הוא יפתח כאן בית חרושת לבשר...). מקיפים אותו שריניצק (יעקב בן סירה) גולדה מאירסון (רעיה גולדין) ד"ר סימון (אברורי) ומנחם בגין (אברהם רוזנברג); פרודיה מוצלחה

לחה רבה את גאנדי, רוקפלר ודולאס פיירבנקס.

וב רקד ושר עם מאריילן מילר (ראה לצעלה) בסאלי ועם מרבית השחקניות המפורסמות של שנות העשרים והשלשים. עם הגיעו לשנות העמידה פרש מן הקומדיה המוסיקלית והרבה במחזות, כמו האיש

ג'ון הייבר, ריי בולג'ר („ענני הזוהר“) חיים סרגייס

שבא לארוחת ערב והילולת רפאים. קאריר מוצלחת בהוליווד מביאה את הביוגרפיה של חב לתאריך של היום.

חב אינו נשוי משום-שהנשים, לדעתו, מיותרות. דעה שיימצאו לה אולי תומכים, אך פחות מתקבלת על הדעת הכרזתו ששה מחברי מחזות ראויים לתואר הזה. שמותיים: שיקספיר, נואל קאאוור, קאופמן, הארט, שרוד ומוליר. הסדר הוא של זב.

בקצרה

נשמה מכורה — זוהי נשמתו של פול מוני, גנגסטר, הנכנסת לגופו של שריפט ידוע. נשמת הגנגסטר משפיעה לרעה על גופו של השופט וגופו של השופט —

קליפטון ווב והכלב („תריסר גידלתי“) חומור בלי צחוק

לסובה על נשמת הגנגסטר. במאבק בין הטוב והרע מנצח — כן, נחשתם נכון. האורז המר — ארוטיקה ובעיות סוציאליות, כשסילבאנה מנגנו מספקת את הדבר הראשון ומאז עובדות בשדות אורז באיטליה, את הצד הסוציאלי.

פאוסט — רנה קלייר גוגע באגדה הגרמנית העתיקה של המלומה, שמכר את נשמתו לשטן, והגגיעה הפכה אותה זהה טהור. קומדיה פילוסופית ממדרגה ראשונה. פינגווין — חידוש הקומדיה הידועה של ברנארד שאו. לסלי האווארד באחד מתפקידיו המוצלחים ביותר.

נשמות נבוכות — ברברה סטיי, גיימס מייסון, ון הפלין, אנה גרדנר וסיד צ'ריו, מתאבים, בוגדים וסולחים אחד לשני. משחק ובמיו מצוינים, לפי רומן ספשי של מרסיה דבנפורט, מזרחית ומערבית של ניו יורק.

התגובה היתה מידית כשם שהיתה ספונטאנית: מתוסים הוקמו ברחובות פראג מטרם: ללכוד את הגרמנים במלכודת ולמנוע מהם דרך נסיגה.

הבריקה האלמתי היא סיפור המעשה על התקוממות זה, כשהדגש מושם בלוחמים מאחורי מטרס מסוים על אחד הגש

החגיגה היתה מידית כשם שהיתה ספונטאנית: מתוסים הוקמו ברחובות פראג מטרם: ללכוד את הגרמנים במלכודת ולמנוע מהם דרך נסיגה. הבריקה האלמתי היא סיפור המעשה על התקוממות זה, כשהדגש מושם בלוחמים מאחורי מטרס מסוים על אחד הגש

רק בחייה הפרטיים לא הצליחה ביותר. נשואיה לזמר קטרס נגמרו בצורה מירגית ביותר, כשבועלה נהרג בתאונת דרכים שעה שמהרה לנסוע אל הצגת הבכורה של הצלחת הגדולה ביותר „סאלי“. מאז חלתה מארלין במחלת לב, ובכל זאת המשכיכה להופיע בהצגות רבות עד מותה בשנת 1936, והיא רק בת 38.

ענני הזוהר הוא סרט ביוגרפי על חייה. והתסריט נשאר ברובו נאמן לעובדות ההיסטוריות. אולם טוב עשה הבמאי, דוד באסלר, שצמצם בעלילה והרבה בקטעים המוסיקליים.

ג'ון הייבר אינה בוכב בעל שיעור קומה גדול, ברם כרקדנית וזמרת היא ממלכה את תפקידה בחן רב. מלבד זאת היא נעזרת בהרבה על ידי בן זוגה למחול ושירה ריי בולג'ר.

בולג'ר הוא רקדן מצויין, המופיע בשנים האחרונות בהצלחה רבה על במות ברודוויי, ולעתים רחוקות אף בתפקידים קטנים בסרטים. בענני הזוהר, הוא ממלא את תפקידו של ג'ק זינגר, רקדן מקצועי העוזר למארלין בקריירה שלה והגו אף נושא נכונ לאהבה של הנערה הצעירה. בסרט זה נתנה לו הזדמנות מצוינת להרשים את כשרונותיו הן כרקדן והן כשחקן מימיקן ממדרגה ראשונה.

„תריסר גידלתי“

פראנק גילברט היה מומחה לעילות חרושיות, מקצוע שמצאו באמריקה ומיטרתו: חסכון בתעשייה תוך הגברת הייצור. זהו, כפי הנראה, גם מקצוע שהשיפועתי רבה על החיים הפרטיים, כי גילברט היה אב לשנים עשר ילדים והוא גידל אותם לפי שיטות היעילות שלו.

לימים כתב גילברט את האוטוביוגרפיה שלו. הספר הפך „בסט סלר“ והדרך להוליווד נפתחה בפניו. קליפטון (בלב) דיר, חב נמצא מתאים לתפקיד הראשי והמצלמות החלו להסתובב.

אין ספק שתמונות המראות את חב מתכנן את חיי המשפחה לפי השעון, מועיק אותם במשרוקית, מחלק ביניהם את עבודות הבית, מלמד אותם לרחוץ את גופם כהלכה, תוך דקה אחת ויחד עם זה שומר על צניעותן של בנותיו ומלחה אותן לכל הפגישות שלהן, — הן קולנועיות מאד. אשמתם של מחברי התסריט והבמאי היא שהסרט איך שהוא אינו קולע למסרה והיחומר שבו מעורר צחוק רב.

אשר לקליפטון חב, אפילו „מר בלב“ דיר, בכבודו ובעצמו איננו יכול למצות מתסריט חלש יותר ממה שיש בו.

איש-כלב. קליפטון חב הופיע לראשונה על הבד בלורה והתפרסם ביהוד בימונה של אומות, כ„מיסטר בלבדיר“ איש האשכולות, הגאון הכליידוע. ישנו דמיון מסוים בין חב האמתי לבין בלבדיר שאור תו עיצב בהצלחה כה רבה. דרכו באמנות ארוכה ומגוונת. הוא היה בן שבע כאשר הופיע לראשונה על הבמה במחזה של ילדים. לאחר עשר שנים, 1913, הריהו זמר אופירה ומופיע במאדאם באטרפליי, טראיאטה ולה בוחם. כעבור שנה הוא שר באופרטה ומיד לאחר כך הוא רוקד במועדוני-לילה גדולים ומתפרסם כרקדן גדול. כדי להוכיח שהוא שחקן טוב הוא מופיע אף בדראמה וכיוון שהוא מקבל בקורת טובה — חוזר בלב שש לקומדיה המוסיקלית. באחת מהן הוא מחקה בהצג

לשנה הבאה
בירושלים

וביום השביעי שבת ויוצא

אנא, המשטרה מתקרבת!...

האדוני הנכבד, אינני בוגר? חתונה!!

מכון רנטגן

מחלה בשל

"רופא שאינם רואים, השטעק מסתגל לכל היסטוריה..."

אשרי הגמור שחצית לבבות.